

Kurt Mahr

BESTIE MUSÍ ZEMŘÍT

Přeložil Ivan Savický

Už řadu týdnů byli Perry Rhodan a posádka CRESTU IV odříznuti od rodné galaxie v kulovité galaxii M-87 a stále ještě nebyl nalezen způsob jak překonat vzdálenost 30 milionů světelných let. Lidé ztracení v dalekém vesmíru ani nevěděli, zda se Solární impérium ubránilo útoku Strážců Času.

Na palubě CRESTU IV psali datum 5. března roku 2436 pozemského letopočtu. Dobrodružství a nebezpečí, která prožíval Rhodan a jeho druzi v galaxii M-87 daleko předčilo vše, co pozemští kosmonauti kdy zažili. A konec nebezpečím byl v nedohlednu!

Sotva se výsadečkové komando vrátilo z planety Truktan už tu byl nový poplach. Haluťané požádali o pomoc, protože je držela v zajetí vězeňská planeta.

Muži ze záchranné expedice, kterou Rhodan vyslal na pomoc Icho Tolotovi a Fancanu Teikovi, nahlédli do minulosti M-87 a spatřili hrůzné obrazy zkázy.

A nadcházely nové děsivé události. Jednání všech národů M-87 bylo určováno heslem „Af zhynou Bestie!“

1.

Irven Holler se protáhl úzkou chodbičkou spojující sekce II a III 24. podlaží. Musel vystřídat důstojníka, který již osm hodin nepřetržitě pozoroval na obrazovce chování Skoarů, kteří znovu řádili tady dole. Irven měl dobrou náladu, protože na večer byl pozván na partičku karet a už se těšil. Na nějaké nebezpečí ani nepomyslel.

Zahnul za roh do boční chodby a octl se tváří v tvář mohutné čtyřruké bytosti se čtyřma očima. Bytost v jedné ze svých

rukou třímala zbraň a vystřelila dřív, než Irven stačil cokoliv podniknout na svou obranu.

Irven se zhroutil.

„To vrhá zcela nové světlo na celou záležitost," řekl Perry Rhodan. Tuto nic neříkající poznámku pronesl jen proto, aby získal čas. Potřeboval ho, aby strávil nové poznatky, které mu sdělili oba Halut'ané.

Světlo, to nebylo to pravé slovo. To, co Icho Tolot a Fancan Teik zjistili, osvětlilo nejstarší dějiny jako oslnivá záře jaderného výbuchu.

Teik a Tolot stáli uprostřed malé místnosti. Před malou obrazovkou, vsazenou do stěny jako okno, stáli ještě Gucky a Ras Čubaj, hlavní postavy právě skončeného dobrodružství na vězeňské planetě. Pouze Rhodan seděl. Rád poslouchal vzrušující zprávy v pohodlí. Za ním byly vodotěsné dveře na můstek. Ticho rušilo jen vzdálené hučení strojů. Obrazovka byla prázdná. Zpráva Halut'anů nesnesla odklad.

Pohled na Teika a Tolota byl působivý. Dva a půl metru vysokí, s černou kůží, třemi očima a čtyřmi pažemi působili mezi posádkou CRESTU IV jako obludy z džungle, aspoň dokud si na ně lidé nezvykli.

„Už není nejmenší pochybnosti, že naše rasa pochází z této galaxie," pokračoval Teik. „Nepocházíme tudíž z Mléčné dráhy nebo z Magellanových oblaků, jak se doposud myslelo. Jak se naši předkové dostali odsud až do Mléčné dráhy zůstává stále záhadou. Je ovšem jasné, že než tuto galaxii opustili, hráli zde významnou, i když ne vždy kladnou úlohu."

„I to je nové hledisko." překvapeně poznamenal Rhodan. „Jak jste na to přišli?"

„Jak víte, naši zde přítomní přátelé," Teik ukázal směrem k Guckymu, „podnikli krátký výlet do vzdálené minulosti. Co tam spatřili, byla vězeňská planeta, kam byli příslušníci naší rasy deportováni po tisících a kde byli drženi v takových podmínkách, že se nemohli osvobodit bez cizí pomoci. Byli

vystaveni barbarskému zacházení a..."

„Okamžik," přerušil ho Rhodan. „Ztrácím přehled, příteli, váš národ..."

„To je v pořádku," zasáhl do hovoru Tolot. „Sám jsem z toho trochu popletený. Není divu, k tak senzačním objevům nedochází každý den. A Teik zapráhl vůz před koně."

Teik udělal omluvné gesto a Tolot se opět stáhl.

„To, co oba naši přátelé viděli, byl už výsledek dlouhého vývoje, v důsledku kterého se naši předkové stali nejnenáviděnější rasou galaxie," konstatoval Teik. „Nápad, vytvořit z planety vězení pro

celou rasu, vznikl teprve potom, co byly vyčerpány ostatní možnosti."

„Jste tedy přesvědčeni, že vaši předkové představovali nebezpečí pro celou galaxii?" zeptal se Rhodan.

„Obrovské nebezpečí, je to tak," zdůraznil Teik.

„Potom ale nerozumím, jak to, že vás tak snadno přemohli?"

„Snadno?" podivil se Teik.

„Samozřejmě. Pochytali vás a uvěznilí na vězeňské planetě, ne?"

„Ano, ale nevíme, co tomu předcházelo," namítl Teik. „Ty tisíce možná byly jen zbytkem z milionů či miliard, z nichž většina padla v bojích s jinými rasami, nebo to byla jen část, která zůstala, když se ostatní vydali na cestu do Mléčné dráhy. A zůstalo jich příliš málo, než aby mohli čelit nenávisti, kterou vzbudili v jiných rasách."

„Trochu moc hypotéz najednou," poznamenal Rhodan.

„Jistě. Jsou však pravděpodobné a jiná logická vysvětlení toho, co se stalo, neexistují."

Rhodan věděl, že halutský plánovací mozek pracuje rychle a přesně jako pozitronika a tak souhlasil. „Dobrá, připusťme, že je to tak. Co z toho plyne?"

Teik zaváhal, než odpověděl: „Pro vás a vaše lidi je toto zjištění nedůležité, vy znáte dějiny své rasy. My však poznává-

me nové kapitoly nepředstavitelně starých dějin své rasy."

„A nejsme tím nadšeni, nikdo nepochází rád z rodu monster," řekl Tolot, když Teik umlkl a zřejmě marně hledal slova.

Rhodan chápal, jak jim je. Po letech spolupráce s Tolotem věděl, jak jsou sebevědomí a že se považují za nejstarší a nejpokročilejší rasu galaxie. Nic je nepřekvapilo, nic jim nestálo za to, aby se o to střetli s nějakou jinou rasou. Měli všechno, znali všechno a všechno dokázali. Jejich mírumilovnost vyplývala právě z pocitu převahy, z jistoty, že každého nepřítele dokáží kdykoliv bez námahy udržet v uctivé vzdálenosti.

Halut'ané si zvykli na představu, že jejich rasa byla taková odjakživa: mocná, mírumilovná, tolerantní.

Objev, který Teik a Tolot učinili, musel působit jako Šok.

Rhodan považoval za nutné říct něco povzbudivého, ale dřív, než našel vhodná slova, zabzučel interkom. Na obrazovce se objevil obličej dozírajícího důstojníka na můstku.

„Hlášení nadporučíka Hollera ze čtyřiačtyřicátého podlaží, pane. Skoarové se vzbouřili revoluci!"

Holler se pomalu probíral. Třásl se jako v zimnici. Ty příznaky poznal. Na Truktanu používali vibrační zbraně, které působily na nervový systém tak, že se zdálo, že zasažený má akutní zimnici. Skoarto se zmocnil několika těchto zbraní, když spolu s Rhodanem a Marshallem prchal z pevnosti. Ty zbraně pak přidělil svým lidem.

Irven se napřímil. Stále ještě ležel na rohu hlavní chodby, která jako obchvat vedla kolem celého patra. V chodbě nikdo nebyl, jen pohyblivé pásy se neslyš[^] ně sunuly oběma směry. Nadporučík si sáhl na opasek. Jeho služební zbraň byla pryč, Skoar mu nechtěl ublížit,, chtěl se pouze zmocnit jeho zbraně.

Kancelář důstojníků stráže byla přes chodbu. Holler se vrátil do boční chodby a potom prošel podchodem pod obchvatem na druhou stranu. Tam vystoupil antigravitační šachtou zpět na úroveň obchvatu.

Chodba byla stále prázdná. Podivné ticho mu začínalo jít na nervy. Podle rozkazu se tu mělo zdržovat co nejméně lidí z posádky CRESTU IV, aby Skoarové, kteří byli Rhodanovými hosty, měli klid. Obvykle se tu ale stále pohybovali Skoarové, ubytovaní v kabinách po stranách hlavní chodby. Ten nenadálý naprostý klid musel něco znamenat.

Nadporučík otevřel dveře kanceláře a vstoupil. Službu konající důstojník ležel na podlaze a třásl se v zimnici.

Nějaký zvuk přiměl nadporučíka otočit se. Podél pohyblivého pásu se sunula tlupa ozbrojených Skoarů. Měli paprskomety i vibrační zbraně. Irven rychle couvl zpět do místnosti. Měl dojem, že ho nezahlédli. Rád by věděl, co mají v úmyslu. Za normálních okolností by se jich jednoduše zeptal, ale okolnosti nebyly normální.

Potom viděl osm dvoumetrových postav s tmavou kůží minout dveře. Jejich kulaté hlavy na krátkém krku mely čtyři oči rozmístěné kolem dokola, jeden pár paží vyrůstal z ramen, druhý od krku. Nosili hnědé kombinézy. Přilby, které je proměňovaly v kosmický ochranný oblek, zanechali v kabinách.

Službu konající důstojník zasténal a probral se. Nadporučík se přesvědčil, že už žádný Skoar není nablízku, zavřel dveře a pomohl důstojníkovi na nohy.

„Máte představu, co se tu děje?“ zeptal se Holler.

Důstojník se oklepal jako mokrý pes. „Ani ponětí... vstoupil sem Skoar... vystřelil,“ muž chraptěl.

„Před tím jste si ničeho neobvyklého nevšiml? Kdy jste byl vlastně přepaden?“

„Osm dvacet... snad osm třicet, to nejvýš.“

Holler se podíval na hodinky. Bylo za tři minuty devět. Sám byl tedy v bezvědomí nejvýš pět minut a povstání Skoarů bylo relativně čerstvou záležitostí. Mohl ještě něco podniknout. Musel to udělat. Nebylo možné připustit řádění tří set osmdesáti oblud v amoku v lodi, nacházející se v nepřátelské

galaxii třicet milionů světelných let od vlasti.

Skoarové mířili k sekci IV. Poznání, jak vážná je ve skutečnosti situace, přišlo jako blesk. V sekci IV končily výtahy. Jedna šachta vedla napříč celou lodí. Jiná vedla jen do 21. podlaží, ale právě tam byl arzenál, strážný jen několika roboty. Kdyby se ho Skoarové zmocnili, měli by víc zbraní než celá posádka.

Irven vytřukal číslo můstku na interkomu. Chtěl mluvit s kapitánem lodi, ale ten nebyl přítomen a musel se spokojit s hlášením dozorčímu důstojníkovi. Pokoušel se mu vysvětlit, jak vážná je situace, ale byl si zcela jistý, že uplynou ještě dlouhé minuty než jeho zprávu dostane někdo, kdo má dostatečné pravomoci, aby mohl podniknout ráznou akci.

Jakmile nadporučík předal svou zprávu, opustil kancelář. Jeho první starostí bylo opatřit si zbraň. Chodba byla prázdná. Ze čtvrté sekce k němu slabě doléhal nějaký hluk. Skoarové, kteří tři sta let marně čekali na rozkaz svého vrchního

velitele, nebyli naučení bojovat a byli spíše zbabělí. Kdyby však zaútočil na ozbrojené Skoary pěstmi, jeho převaha, coby bojovníka, by se stěžila projevila.

V ohybu chodby modrá světla signalizovala začátek sekce IV. Zde už slyšel hlasy zřetelněji a rozuměl i některým slovům. Kdosi říkal v centrálním idiomu: „Touhle šachtou... potom tou..“

Skoarové se chystali vyzkoušet antigraviiační šachty. Irven si vzpomněl na rozkaz, který zakazoval seznamovat Skoary s plánem lodi. Budou tedy potřebovat několik minut, aby zjistili, které šachty jsou nejvhodnější k proniknutí do životně důležitých center lodi.

Irven přešel podél stěny k místu, odkud mohl vidět na vchody do šachet na protější straně Široké chodby. Z osmi Skoarů, které viděl, tu byli jen tři. Ostatní již zřejmě byli v Šachtách. Celkem tu bylo šest šachet. Jeden Skoar stál právě před vchodem do Šachty, která vedla k arzenálu. Náhle se z ní

vynořil další Skoar a začal něco povídat. Holler mu moc nerozuměl, ale z jeho živé gestikulace pochopil, o co jde, a mráz mu přeběhl po zádech.

Skoar zřejmě zlikvidoval robota u východu ze šachty. Muselo to být snadné, protože do programu robotů bylo vloženo, "že Skoarové jsou oprávněnými uživateli lodi. Tudíž pokud by se nepřiblížil příliš, robot by na něj vůbec nereagoval a on ho mohl svou zbraní zlikvidovat.

Irven nepochopil, zda se zvědovi podařilo proniknout až do arzenálu, musel však počítat s touto možností. Znamenalo to, že už nesmí ztratit ani vteřinu. Velitel, této skupiny jistě počká, až se vrátí

ostatní zvědové a potom teprve celý oddíl vyrazí k arzenálu.

Zničený robot ovšem automaticky vyslal signál nouze, který musel být zaregistrován na můstku. Jistě tam někoho pošlou, aby zjistil, co se stalo. Za stávajících okolností však mohlo být pozdě.

Holler viděl, jak jeden ze Skoarů něco říká do nějakého malého přístroje. Pravděpodobně informoval samotného Skoarta o svém objevu. Jiné skupiny Skoarů asi hledají po celém čtyřadvacátém podlaží nejvhodnější cesty nahoru. Bylo třeba počítat s tím, že veškeré skoarské síly se v krátkém čase soustředí právě zde.

Irven se vrátil k místu, kde byl podchod, a přešel na tu stranu chodby, na které byli Skoarové. Nad jedněmi dveřmi svítil pod modrým signálním světlem nápis Údržba. Dveře byly v dohledu Skoarů. Kdyby ho viděli, jak je otvírá, byl by ztracen. Čekal. U šachet bylo už Šest Skoarů. Až se vrátí poslední dva, bude ta pravá chvíle doběhnout ke dveřím.

Z jedné Šachty se vynořil další Skoar a ostatní ho obklopili a živě se s ním bavili. Irven toho využil, doplížil se ke dveřím a zmizel za nimi. Rozvodná deska ho překvapila množstvím spínacích pák. Chvilí mu trvalo, než se v ní zorientoval. Byly tu páky pro všechny antigravitační šachty, končící na 24.

podlaží.

Irven pohnul pákou, která vypínala šachtu vedoucí k arzenálu. Po chvíli přemýšlení vyřadil z provozu také hlavní šachtu protínající celou loď. Obě šachty teď byly na 24. podlaží mimo provoz. Skoarům byla uzavřena cesta k arzenálu, při nejmenším z tohoto podlaží a z této sekce. Další sekce byla ovšem přímo spojena Šachtou s jedenadvacátým podlažím.

Bylo jasné, že budou hledat jiné cesty a protože přišli ze sekce III, budou teď pokračovat do sekce V. Aby celou akci urychlili, použijí pohyblivý pás, i když jim dalo práci se na pohyblivých pásích udržet. Pás, který vedl do sekce V, byl na druhé straně obchvatu. Na tom Irven postavil svůj plán.

Opatrně otevřel dveře. Od šachet k němu doléhal zvuk rozčleněných hlasů. Skoarové zjistili, že šachty přestaly fungovat. Byla to vhodná chvíle. Nadporučík vyklouzl z místnosti a nepozorovaně doběhl k boční chodbě a za okamžik byl již na protější straně chodby. Potom se opět opatrně plížil k místu, odkud mohl vidět prostor před šachtami aniž by sám byl viděn. Skoarové vzrušeně debatovali. Bylo jich sedm. Dalo se předpokládat, že osrný doplatil na náhlé vyřazení šachty z provozu. Jeden ze Skoarů ukazoval směrem k pohyblivému pásu k sekci V. Irven neslyšel, co při tom říkal, ale vypadalo to, že diskuse tím byla u konce. Celý oddíl zmizel v nejbližší boční chodbě. Nadporučík triumfoval. Skoarové jednali přesně tak, jak předpokládal.

Jakmile poslední ze Skoarů zmizel z dohledu, vyskočil Irven na pohyblivý pás. Potřeboval jen deset vteřin, aby se dostal k výstupu z podchodu, ve kterém Skoarové zmizeli. Otevřel dveře ke krát* ke antigravitační šachtě, která vedla k tunelu.

V příštím okamžiku zaslechl hlasy. Šachta byla úzká a Skoarové museli nahoru po jednom. Irven se zády přitiskl k otevřeným dveřím, aby ho ze šachty nebylo vidět. Objevila se kulatá hlava prvního Skoara. Holler se bleskurychle naklonil a popadl ji. Skoar zařval, když byl náhle prudce vyvečen ze

šachty, jeho Čtyři paže se bezmocně komíhaly vzduchem. Irven jediným hmatem vytáhl Skoarovi zbraň a vší silou ho odstrčil zpět do Šachty. Zlomek vteřiny muž balancoval na jejím okraji a pak se zřítíl do hloubky,

Irven zamířil dolů a stiskl spoušť. Bílý zářící paprsek však nedokázal proniknout antigravitačním polem a začal žhavit boční stěnu šachty, kterou zahalil kouř. Potom nadporučík ucítil puch škvařících se s plastů.

Irven tu už déle neztrácel čas, mohly se tu objevit další skupiny Skoarů. Naskočil na expresní pohyblivý chodník k sekci V a v příštím okamžiku už míjel modrá světla označující začátek páté sekce. Kdesi vepředu uslyšel hlasy. Seskočil z pohyblivého chodníku a tunelem se dostal na protější stranu chodby. Vstupy k šachtám páté sekce byly teď asi třicet metrů před ním. Měl před sebou ještě asi polovinu vzdálenosti, když se v ohybu chodby objevila tlupa Skoarů. Bylo jich nejméně čtyřicet.

Na své straně měl pouze výhodu překvapení, jinak nic. Než ho Skoarové, plně zaujatí tím, aby udrželi rovnováhu na pohyblivém pásu, spatřili, byl už téměř u Šachet. Vystřelil dávku bez míření někam nad jejich hlavy. Nechtěl je zranit, dokud nevěděl, co vlastně zamýšlejí. Skoarové seskočili z pásu a přitiskli se ke stěně. Vzápětí zahájili palbu.

Irven slyšel podivný zvuk výstřelů z vibračních zbraní. Jedna střela mu škrtila o rameno. Ucítil palčivou bolest v levé paži a v plné rychlosti se vrhl proti závoře před Šachtou a po hlavě se do ní zřítíl.

Odrazil se od stěny, narovnal se a začal stoupat.

Ve vchodu do šachty pod ním se objevila hlava jednoho Skoara. Vystřelil a vystře! ho zahnal, aniž by ho zranil. Na tříadvacátém podlaží Irven vyskočil ze šachty a vstoupil na pohyblivý chodník. Za půl minuty spatřil vycházet z boční chodby strážný oddíl pod velením poručíka. Chystali se vstoupit na pohyblivý chodník.

„Stůjte!“ zařval Irven a seskočil z chodníku.

„Poručík Oppel s deseti muži, mám rozkaz obsadit všechny východy ze čtyřiaadvacátého podlaží," předpisově se ohlásil poručík.

„Přebírám velení, poručíku," prohlásil Irven.

„Upozorňuji vás, pane, že můj úkol je mimořádně důležitý a nesnese odkladu" protestoval Oppel. „Já..."

„Já vím," zavrčel Irven. „Přebírám veškerou odpovědnost. Vezměte pět svých mužů a vystupte šachtou v sekci III na čtyřiaadvacáté podlaží. Já si vezmu dalších pět a dostanu se tam Šachtou v sekci V. Předpokládám, že víte, že Skoarové se bouří."

„Kvůli tomu jsem tady, pane," odpověděl poručík.

„Výborně." Irven se zašklebil. „Skoarové se právě soustředí v sekci IV. Nejdůležitější šachty v sekci jsou vyřazeny z provozu. Když je vezmeme do kleští z obou přilehlých sekcí, nebudou se moci nikam hnout."

„Je nás dvanáct, pane," vyrazil ze sebe zaražený poručík.

„Nepřítel je tři sta osmdesát. Žádám..."

„Vaše počty smrdí, poručíku," zavrčel nadporučík. „Máte rozkaz, tak ho proveďte!"

Oppel zasalutoval. Vybral si pět mužů a naskočil s nimi na pás do sekce III. Irven s ostatními muži se nechal nést v opačném směru a za dvě minuty byl u šachty, kterou unikl Skoarům. Už litoval, že byl na poručíka tak hrubý. Bylo by užitečnější, kdyby ho informoval, že Skoarové nejsou krvelační a používají jen vibrační zbraně. Ať už Skoarové měli v úmyslu cokoliv, likvidace pozemské posádky CRESTU IV v plánu nebyla.

Když byl Irven v polovině šachty mezi podlažími, zaslechl halas mnoha hlasů, zachytil se příčle na zdi a pokynul ostatním, aby také čekali. Irven předpokládal, že se přesunují hlavní síly Skoarů do sekce IV. Trvalo několik minut, než se hlasy vzdálily. Teprve potom pokračoval v sestupu. Na úrovni výstupu se ještě jednou zaposlouchal a teprve, když se přesvědčil, že vzduch je čistý, vystoupil

Své muže rozestavil do ústí bočních chodeb tak, že měli pod palbou chodbu v celé šíři a v délce skoro sto metrů. Potom Čekal před vstupem do Šachet.

Za krátko uslyšel ze sekce IV vzteklý křik a sykot výstřelů z paprskometů. Křik se blížil. V ohbí obchvatu se objevil houf gestikulujících a křičících Skoarů. Když spatřili nadporučíka, zpomalili.

Nebyl žádný rozumný důvod, proč by na něj neměli začít střílet. Zdálo se, že tu stojí sám a proti několika stovkám nepřátel nemel šanci. Ale překvapení převážilo a Skoarové se zastavili. První seskakovali z pohyblivých chodníků na trímetrový pruh mezi stěnou a pásy. Zezadu však přijížděli další, kteří nevěděli co se děje. Vznikl zmatek.

Náhle do toho zahřměl silný hlas a veškerý pohyb ustal. Nějaká síla rozřízla dav jako meč a vytvořila uličku, kterou přicházela postava fyzicky podobná Skoarům a přesto docela jiná, sebejistá a hrozivá ve svém hněvu.

Na mohutné hrudi jako kontrolky svítily malé kameny, vyzařující magické modré světlo. Dvě šestiprsté ruce svíraly paprskometry, hlavně však mířily k zemi.

Skoarto se zastavil deset kroků před první řadou Skoarů. Dvě jeho žluté oči se upíraly na Hollera, dvě další zkoumaly stěny po obou stranách chodby.

Irven se nehýbal. Zatím viděl vrchního velitele Skoarů jen v obrazovém zpravodajství. Ze vzdálenosti osmi metrů a v čele zástupu Skoarů vypadal mnohem impozantněji. Irven by teď byl rád, kdyby se do věci vůbec nepletl.

„Kdo se opovažuje stavět se mi do cesty?“ zahřímal Skoarto.

„Jdi mi z cesty, trpaslíku, nebo ti zpřerážím všechny kosti!“

Irven se ani nehnul.

Skoarto vykročil směrem k němu a zařval: „Hni sebou! Nemáme čas.“

Irvenovi na čele vyrazil pot. Věděl, že musí něco říct, nemůže nechat tu nestvůru tady rozkazovat.

„Jako host na této lodi byste udělal lépe, kdybyste si neotvíral ústa," řekl pevně a hned se polekal vlastní odvahy.

Skoarto sebou trhl, jako kdyby dostal ránu bičem. Oči mu plály vztekem.

„To tě bude stát život, ty ohavný skrčku!" zaburácel. „Nikdo nebude beztrestně urážet velkého Skoarta."

„Kdybys nemluvil tak bombasticky, třeba bychom se mohli dohodnout," odpověděl nadporučík tak klidně, jak to jen dokázal.

„Nesnižuj můj projev, skrčku!" zakřičel Skoarto.

„A propos skrček. Někdo to má tady," řekl Irven a poklepal si na čelo, „a někdo tady," a ukázal na svaly na paži. „Šířka ramen není důkazem nadřazenosti."

Skoarto byl zmatený. Zřejmě potřeboval čas, aby pochopil, co mu Pozemšťan říká. Irven toho využil a pokračoval: „Co tu vlastně pohledáváte? Proč jste opustili vyhrazené prostory? Je snad tohle způsob, jak Skoarové projevují vděčnost za poskytnuté pohostinství?"

Skoarto vydal nějaký zvuk, zřejmě vyjadřující pohrdání.

„Pohostinství, pcha! Komu jde o pohostinství, když se kámen poznání rozzáří?" Skoarto svá slova jako by vyplivoval.

Irven si všiml, že jeden z osmnácti kamenů září opravdu mnohem jasněji než ostatní.

„Co to znamená?" zeptal se zvědavě.

„Ty neznáš význam centrálního kamene a chceš nás tu držet, blázne? Naposledy..."

„Naposledy," skočil mu do řeči Holler, „zavřete už tu svou klapačku a poslouchejte konečně a přestaňte mě urážet, nebo přísahám, že do vás vypálím díru přímo skrz kámen poznání. Abych něco poznal, nepotřebuji žádný kámen. Tak co jste poznali vy?"

Skoarto byl dobrý řečník a dovedl ocenit kvality jiného řečníka. Irven na něj zapůsobil.

„Samotné zlo," odpověděl stále svým výhružným způsobem.

„Bestie jsou zde!"

„Jaké Bestie?"

„Bestie! Existuje jen jeden druh Bestií a dvě z nich jsou na palubě této lodi."

Irven začínal tušit o koho jde.

„Na vašem místě bych si opět prohlédl svůj kámen," řekl nicméně posměšně. „Na palubě této lodi žádné Bestie nejsou."

„Nevyznáte se v tom," zavrčel zlostně Skoarto. „Jděte nám z cesty. Odvrátí to nebezpečí od nás všech."

Irven se úkosem podíval na hodinky na svém zápěstí. Bylo to neuvěřitelné, ale od objevení se Skoarta uplynuly jen dvě minuty. Kde jsou posily?

„Zůstanete tam, kde jste," prohlásil naoko klidně nadporučík.

„My půjdeme," zahrozil Skoarto.

„Vy zůstanete," trval na svém Irven. „První, kdo se hne, to zaplatí životem."

Skoartův obličej zkřivil pohrdavý úšklebek. Sotva se však pohnul, zasyčel výstřel z paprskometu odněkud z boční chodby. Paprsek mířil nad Skoartovu hlavu a poškodil jen strop, ale Skoarto znehybněl.

„Byl bych rád, kdybyste si konečně vtlukl do své tvrdé lebky, že tudy neprojdete," zařval Irven. „Jste obklíčení."

Skoarto se otočil a zakřičel na své lidi: „Nevěřte mu! Kdyby to tak bylo, už by nás dávno hnali zpátky jako stádo. Chce rtás jen zastrašit. Nemá dost lidí, aby nás zastavil..."

Náhle se zarazil. Odněkud z chodby k ním dolehlo nějaké skřípění, hučení motorů, rachocení kovu. : , Jen mluvte dál, příteli," vyzval ho Irven. ' Skoarto se předklonil. V ohybu chodby se objevil dvacetičlenný oddíl robotů.

Pohled na roboty nikdy v životě Irvena tak nepotěšil.

2.

„Časová shoda mezi naším návratem a nepokoji mezi Skoary je zřejmá," usoudil Icho Tolot.

„Skláním se před moudrostí vašich dvou mozků," poznamenal s úsměvem Rhodan. „Můj ubohý lidský rozum však není schopen uchopit souvislost."

„Pozorovali jste, že Skoarto je organicky spojen s hmotou, zarostlou do jeho těla, s těmi osmnácti kameny, které vyzařují modré světlo? Každý z těchto kamenů plní určitou funkci, například signalizuje nebezpečí."

„Viděl jsem ty kameny," přisvědčil Rhodan. „Skoarto mi popsal jejich účel velice květnatě, mám však sémantické potíže, když s tím mužem rozprávím."

„Považuji za možné a dokonce za pravděpodobné," pokračoval Tolot a ponechal Rhodanovu poznámku bez povšimnutí, „že v případě těch kamenů se jedná o senzory. Jeden z nich by mohl Skoartovi signalizovat naši přítomnost."

Rhodan to připustil, ale vtom ho přerušilo bzučení interkomu. Když si vyměnil pár slov s nějakým důstojníkem, obrátil se znovu na Haluťany: „Vaše domněnka byla právě potvrzena. Jeden z mých důstojníků zastavil pohyb Skoarů na čtyřadvacátém podlaží. Skoarto mu sdělil, že jeho kámen mu prozradil přítomnost dvou Bestií na palubě této lodi."

Tolot neodpověděl. Ras Čubaj, který zatím, mlčky poslouchal, postoupil kupředu. „Během našeho výletu do minulosti na věžeňské planetě jsme s Guckym pozorovali nejen roboty, ale i hlídače. Podobali se, až na vlasy, Skoarům. Podle mého názoru to byli Skoarové," řekl mutant.

Rhodan přikývl.

„Skoarové byli donedávna v této galaxii rasou vojáků," dodal na vysvětlenou Haluťanům. „Vy víte, že zde má každá rasa své úkoly. Jedná se o specializaci na rasové bázi. Jedni jsou farmáři, jiní technici, další vědci..."

„Pozoruhodné uspořádání," přerušil ho Tolot. „Dá se spočítat na prstech jedné ruky, odkud pochází."

„Máte víc prstů než já," řekl žertem Rhodan. „Tak to spočítejte."

„Toto uspořádání je nepřírozené. Žádná inteligentní rasa se nedá vtěsnat do tohoto schématu, které každému jejímu příslušníkovi umožňuje jen jedinou životní dráhu. Znamená to, že bylo vnuceno, a to tak, že existence rasy mohla být ohrožena, pokud by se odmítala přizpůsobit specializaci.“

„A národ specialistů byl bojovnější než národ pěšáků,“ přičinil Rhodan.

„Správně. Specializace ras byla nezbytností v rámci hvězdných válek proti nepříteli, který byl jinak nepřemožitelný.“

„Bestie...“ „Právě.“

„Skoarové byli odjakživa vojáky,“ navázal opět Rhodan.

„Teprve před nedávném podnikla Centrální moc tak zvané přerážení a na rasu vojáku povýšila Dumfrie. Skoarové byli odstaveni, ale někteří jejich velitelé se s tím nemínili smířit. Ten bláznivý Skoarto si například myslí, že osud celé galaxie závisí výlučně na jeho udatnosti. Proto považuje za svůj úkol tak zvané Bestie ničit, kdekoliv na ně narazí.“

„Rozumím,“ řekl Tolot. „Co máte v úmyslu s tím dělat, příteli?“

Rhodan se podíval na hodinky. „V této chvíli je Skoarto sevřený dvěma oddíly robotů a nemůže se hnout žádným směrem. Nemohu připustit vzpouru na lodi. Skoarto ví, že roboti bez váhání zahájí palbu v případě, že proti nim něco podnikne. Máme tudíž situaci v rukou. Co dál, to ještě nevím. Máte nějaký návrh?“ Ke slovu se přihlásil Teik. „Nechtě ho přednést stížnosti.“

„Stížnosti!“ zvolal Rhodan. „Jde vám po krku.“

„Jeho poznatky jsou pro nás neocenitelné,“ zdůraznil však Teik. „To nejsmutnější z prehistorie naší rasy jsme se již dověděli. Jeho poznatky mohou pouze poněkud osvětlit ten černý obraz, který jsme zatím získali.“

„Budiž, vyhovím vašemu přání,“ řekl Rhodan a spojil se interkomem s nějakým důstojníkem. „Požádejte Skoarta, aby se se třemi svými průvodci okamžitě dostavil na můstek.“

Doprovod bude tvořit jeden důstojník a dva roboti. Opakujte rozkaz!"

Když důstojník rozkaz zopakoval chtěl Rhodan zavěsit, ale vtom ho ještě něco napadlo. „Poslouchejte, poručíku, ať Skoarta doprovodí nadporučík Irven Holler. A oznamte majorovi z personálního, že nadporučík Holler bude mým pobočníkem."

Osazenstvo můstku se až na hrstku štábních důstojníků vzdálilo. Oba Haluťané stáli na dolním konci podkovy, kterou tvořily přístrojové desky. Štábní důstojníci zaujali strategická postavení po celé rozlehlé místnosti. Rhodan zaujal své místo u vyvýšeného ovládacího pultu, který tvořil střed místnosti. Při jednání se Skoartem považoval za užitečné stát o metr výš než on.

Gucky a Ras se teleportovali na 24. podlaží a průběžně Rhodana informovali. Skoarto nejdříve pozvání k rozhovoru v doprovodu tří svých Udí rozhořčeně odmítl. Chtěl Bestie zabít a k tomu potřeboval všechny své lidi. Holler, který s ním jednal, však nebral hlasité protesty vážné a rozkázal robotům, aby od skupiny Skoarů oddělili tři osoby. Skoarto pochopil, že jeho křik není nic platný a konečně souhlasil s jednáním s Rhodanem.

Holler pak dopravil celou skupinu hlavní šachtou, která byla tou dobou již opět zprovozněna. Na můstku všichni ztichli, když ze dveří antigravitační Šachty jako první vystoupil nadporučík Holler. Hned za ním, se dvěma roboty po stranách, se zjevil Skoarto a jeho tři průvodci.

Skoarto zaváhal hned ve vchodu. Zapátral po místnosti a okamžitě objevily oba Haluťany. Při pohledu na ně se s chraplavým řevem vrhl kupředu. Holler, který podobnou reakci očekával, okamžitě uskočil stranou, stočil se do klubíčka a vrhl se Skoartovi pod nohy. Krátké sloupovité nohy ho nedokázaly překročit a čtyřruký ztratil rovnováhu a upadl. Neuvěřitelně svižně se však opět zvedl a vrhl se opět kupředu. Jeden z důstojníků vytáhl zbraň a zamířil na něho, Skoarto si ho však

vůbec nevšímal a hnál se k Haluťanům. Tolot byl první na řadě.

Holler spatřil jak tmavá Haluťanova plet' zmatněla. V poslední chvíli Tolot změnil svou tělesnou strukturu.

S hlavou vtaženou mezi ramena a vysoko zvednutými pažemi se řvoucí Skoarto vrhl na Tolota. Narazil na obrovitou postavu, až to zadunělo.

Neviditelná síla ho však odhodila zpět. Místností se rozlehl řev, pronikající až do morku kostí. Snad vteřinu Skoarto jakoby tančil a pak se svalil na podlahu. Naproti tomu Tolot se ani nepohnul. Krystalicky tvrdá hmota jeho těla odrazila útok, aniž by hnul prstem.

Tři Skoaitovi průvodci se třásli a couvali ke dveřím antigravitační šachty, tam je však zastavili roboti. Z jejich očí bylo možné vyčíst Šílený strach, jako kdyby oba Haluťané ze sebe vyzařovali smrtelné nebezpečí.

Lékař během několika minut Skoarta vzkřísil. Srážka s ocelově pevným Tolotem mu nezpůsobila žádná závažnější zranění.

Rhodan využil jeho krátkého bezvědomí a podnikl opatření, aby se podobný incident neopakoval. Když se Skoarto probal, seděl v polštářovaném křesle před ústředním pultem a po stranách stáli čtyři roboti a mířili na Skoarta paprskomety. Když vrchní velitel Skoarů otevřel oči, Rhodan promluvil.

„Choval jste se jako blázen, Skoarto. Jste hostem na palubě této lodi a hostům se ponechává jistá svoboda. Vy jste však zneužil práva hostů a překročil hranice, které pohostinnost předepisuje respektovat. Vaše jednání bylo barbarské. Nejsem ochoten tolerovat žádné další výtržnosti a proto roboti dostali rozkaz zastřelit vás v případě, že byste neměl porozumění pro tyto požadavky.“

Skoaitovy oči nabyly podivného, narudlého lesku. Celý se třásl. Holler ještě nikdy neviděl tak rozzuřenou inteligentní bytost. Ten vztek mohl každou chvíli protrhnout hráze a Skoarto se v okamžiku mohl proměnit v zuřivce ovládaného

amokem.

„Vy máte navrch! Už mě nepovažujte za svého hosta. Žádný Skoar nemůže být hostem někoho, kdo strpí ve své blízkosti takové nestvůry," zakřičel na Rhodana a gestem žalobce ukázal na oba Haluťany.

„Na palubě této lodi nemáme moc pochopení pro nadávky," ledově poznamenal Rhodan. „Jestliže mým přátelům něco vyčítáte, učiňte to civilizovaným způsobem."

Skoarto se chtěl zvednout, ale roboti mu v tom zabránili.

„Vy neznáte dějiny této galaxie," zaburácel. „Vy nevíte na kolika světech byly tyto bytosti proklínány za neštěstí, která způsobily. Dosud jste se nedověděli, že žádný národ této galaxie by už neexistoval, kdyby se díky mobilizaci posledních rezerv nepodařilo Bestie porazit a vyhnat."

„Máte pravdu, nevíme o tom," přitakal Rhodan. „A proto jste tady poučte nás."

Skoarto se dunivě zasmál a když promluvil, zněla jeho slova výsměšně. „Já vás mám poučovat? Proč se nezeptáte těch tam? To oni přivedli tuto galaxii do neštěstí a zbídačili ji."

„Kdy?" zeptal se ostře Rhodan.

„Kdy? Před osmdesáti tisíci léty vašeho letopočtu a ještě dvakrát později."

„Národ, ke kterému patří naši dva přátelé, však zná své dějiny pouze v posledních padesáti tisících letech," řekl na to

Rhodan. „Nevědí nic o bytostech, kterým se podobají a které byly v této galaxii o mnoho tisíc let dříve. Chtějí se však o nich dovědět víc, a já také. Řekněte nám tedy, Skoarto, všechno, co víte."

„Před osmdesáti tisíci léty vašeho letopočtu," začal Skoarto, „byla moje rasa jednou z mnoha, které obývaly nesčetné planety této galaxie. Byli jsme nezávislí a obývali jsme jeden sektor galaxie, ve kterém jsme osídlili všechny obyvatelné planety. Byli jsme technicky vyspělí a provozovali jsme kosmický obchod s jinými civilizacemi v našem sousedství.

Naše styky nebyly vždy mírové. Propukaly války — mladé, nespoutané rasy občas pronikaly do našeho sektoru a pokoušely se zmocnit našich držav. Skoarové jsou dobrými vojáky, ale nepřítel měl velkou přesilu.

Pokoušeli jsme se vyvinout nové zbraně. Z mnoha projektů byl nakonec vybrán jeden, na který jsme se soustředili.

Šlo o kultivaci androidů supertvorů, z nichž každý by sám mohl bojovat celou nepřátelskou armádou. Armáda takových tvorů, podle tehdejších předpokladů, by naši říši učinila nenapadnutelnou. Války tím měly skončit, nebezpečí mělo být navždy zažehnáno.

První pokusy byly provedeny na vzdálené planetě. Experiment se zdařil. První android měl naši tělesnou stavbu, byl však větší a silnější. Nebyl to robot, byl vyšlechtěn čistě organicky, a byl jednopohlavní, jako rasa, z níž vzešel. Měl dva mozky, jeden podobný našemu a druhý, který přesností a rychlostí připomínal spíš počítač. Vyšlechtili jsme ještě tři další androidy, když propukla válka a naše pokusy byly na dva roky zastaveny. Androidy jsme ponechali na vzdálené planetě, protože jsme si byli jistí, že tam je nepřítel neobjeví. Zvítězili jsme i bez jejich pomoci.

Nepřítel však nebyl definitivně poražen. Shromáždil své síly a za rok udeřil znovu. Do té doby musela být naše armáda androidů připravena. Skupina vědců se vrátila na odlehlou planetu, aby pokračovala v experimentu.

Odletěli ve třech kosmických lodích a my dosud nevíme přesně, co se vlastně stalo. Poslední zprávu jsme od nich dostali, když byli ve vzdálenosti půl světelného roku od planety androidů. Několik dní jsme čekali a potom jsme vyslali záchrannou výpravu. Planeta androidů byla opuštěná. Po androidech, po vědcích ani po lodích nezbyla jediná stopa. Usoudili jsme, že se androidi během dvou let, kdy byli ponecháni sami sobě, rozmnožili a začali se cítit nezávislí. Když vědci přistáli, byli zabíti, androidi se zmocnili lodí a

odletěli.

Projekt byl přerušen. Bylo jasné, že jsme nevzali v úvahu veškeré faktory, které při takových experimentech mohou působit. Vrátili jsme se proto ke zdokonalování obvyklé výzbroje. Byly to těžké časy, ale měli jsme v úmyslu nepřítele definitivně rozdrtit a zajistit tak mír na dalších sto let.

Dopadlo to jinak. Dostali jsme zprávu o nástupu nepřítele, ale nějaká flotila zaútočila na nepřátelské světy, které zůstaly skoro bez ochrany, vzhledem k tomu, že nepřítel soustředil všechny své síly do invazních svazů, a zpustošila je takovým způsobem, že jsme se zhrozili i my, ačkoliv jsme byli jejich nepřátelé.

Válka skončila dřív než začala, protože nepřítel se stáhl a začal opět budovat své zničené domovy. Z deseti miliard obyvatel přežila ten hrůzný vpád pouhá miliarda.

Potom začalo docházet k dalším útokům podle nějakého plánu, který nikdo nedokázal pochopit. Teď si myslíme, že to Bestie dělaly jen proto, aby šířily hrůzu. To se jim dařilo. Po čase stačilo, aby došla zpráva o blížícím se loďstvu Bestií a obyvatelstvo už propadalo panice, ačkoliv ještě nepadl jediný výstřel.

Během dvaceti let po zpustošení planet našeho tehdejšího nepřítele došlo ke třem tisícům dalších útoků. Přibývaly další miliardy obětí, materiální škody byly nevyčíslitelné. Rasy naší galaxie začaly dospívat k názoru, že této pohromě je možné čelit pouze, když se sjednotíme a obrana bude řízena z jednoho centra.

Identita Bestií už byla známa. Byli to androidi, které jsme vyšlechtili. Museli nějakým způsobem vyřešit otázku urychlení svého rozmnožování, protože na každém útoku se jich podílely tisíce. Disponovali našimi znalostmi a díky svým unikátním schopnostem je velmi rychle rozšiřovali. V době, kdy se všechny rasy galaxie sjednotily, disponovali již mnohem dokonalejší technologií než kdokoli z nás.

Budovatelé centra se podjali úkolu organizovat četné rasy. Byl realizován plán specializace. Od té doby se každá rasa věnovala jen určitému úkolu, který jí byl přidělen na základě její vyspělosti v daném oboru, specifických schopností a dalších charakteristik.

My Skoarové, jsme se stali rasou vojáků. Byli jsme v první linii boje s Bestiemi mimo jiné i proto, že jsme androidy nejlépe znali.

Boj trval stovky let, měli jsme obrovské ztráty a už to vypadalo, že nakonec přece jen podlehneme. Po dvou stech letech však nová organizace začala přinášet své plody. Ztráty Bestií v bojích začaly být tak velké, že je nestačily nahrazovat. Útoky byly stále řidší a my jsme získali čas rozvinout průmysl. Začali jsme prohledávat galaxii, abychom objevili mateřskou planetu Bestií, ale bezúspěšně.

Pomohla nám náhoda. Při posledním útoku jedna naše flotila objevila nepřitele ve vzdálenosti dvaceti tisíc světelných let a stále ho sledovala. Bestie byly zahnány, ztratily dva tisíce lodí a ačkoliv my jsme ztratili patnáctkrát víc, bylo to vítězství. Přišli jsme jim na stopu a objevili domovský svět androidů. Žilo jich tam sto milionů. Udělili jsme na něj dříve, než se stačili vzpamatovat z poslední porážky. Planeta byla totálně zničena. Tisíce a tisíce androidů padly do zajetí a byli deportováni na vězeňskou planetu. Zbytek propadl chaosu.

Ani v zajetí však Bestie nechtěly uznat svou porážku. Zajatci povstali a naše loďstvo je muselo zničit.

Nastal klid. Ještě sto let jsme prohledávali celou galaxii, ale žádné Bestie jsme neobjevili. Zjistili jsme však, že jedné kosmické lodi androidů se podařilo uniknout. Další měření ukázala, že tato loď byla vybavena novým pohonem, který jí umožňoval překonávat neuvěřitelné vzdálenosti. Nakonec jsme se ujistili, že tato loď opustila naši galaxii, její cíl se nám však zjistit nepodařilo.

Věděli jsme, jak jsou Bestie urputné. Únik jediné lodi proto

znamenal, že naše vítězství nebylo konečné, Museli jsme počítat s tím, že jednoho dne se vrátí, aby se pomstily. Budovatelé centra začali vyvíjet vysoce účinnou zbraň, která měla zabránit opětnému proniknutí Bestií do naší galaxie, pokud použijí stejný pohon, jaký použili při útěku. Zbraň byla instalována v centru galaxie. Každá loď Bestií by byla zničena, jakmile by se dostala do vpravdě galaktického okruhu působení této zbraně.

Skoro třicet tisíc let panoval v galaxii klid. Systém specializace ras, který se osvědčil, byl zachován. Pod blahodárným vedením Budovatelů centra naše světy vzkvétaly. Byly objeveny a osídleny nové planety, objem obchodu rychle vzrůstal a obyvatelé bohatli.

A před třiapadesáti tisíci léty Bestie udeřily znovu. Ale naše nová zbraň, paratronová past, byla účinná a žádná loď Bestií se nedostala dál než na okraj galaxie. Shromáždili jsme trosky jejich lodí a zjistili, že vypadají stále stejně.

Vývoj šel dál a přesto v našem nitru přežíval strach před nesmyslnou krutostí Bestií. Systém specializace ras naši říší! stabilizoval. Civilizační cykly, zánik starých a vznik nových říší se stal neznámým pojmem. Od chvíle, kdy řízení převzali Budovatelé centra, pokračoval stálý vzestup. Strach však přežíval.

Před deseti tisíci léty androidi udeřili znovu. Tentokrát měli lodě, na které parapast působila jen částečně. Jen necelá polovina lodí byla zničena při překročení hranic galaxie, ostatní byly jen poškozeny a Bestie se zarputile držely naplánovaného kurzu. Potřebovali jsme padesát tisíc lodí, abychom je odrazili a skoro polovinu jsme jich ztratili, kdežto oni ztratili jen osm set lodí. Útok však byl odražen a všechny rasy naší galaxie byly ušetřeny nesmírného utrpení.

Bestie, které provedly třetí útok, však vypadaly jinak než ty, které jsme znali. Byly ještě mohutnější a asi dvakrát vyšší než já. Během Čtyřiceti tisíc let od předchozího útoku se musely

dále vyvíjet. Oni i jejich lodě.

Budovatelé centra přizpůsobili parametry naší nejúčinnější zbraně novým poznatkům o pohonu jejich lodí. Pokud udeří po čtvrté, past je zničí. Aspoň v případě, že použijí stejný pohon jako minule. To ovšem není jisté, kdežto o tom, že nás nenechají na pokoji pokud někdo z nich bude živ, o tom jsme skálopevně přesvědčeni."

Skoarto skončil svůj výklad a rozhostilo se ticho. Na všechny zapůsobil hlubokým dojmem a všem poskytl dost látky k přemýšlení. Holler začínal rozumět Skoartovým postojům. Strach z tak zvaných Bestií se hluboce zakořenil v podvědomí a rozumové argumenty ho nemohly vymýtit. Tento komplex se stal součástí vrozených instinktů, které stojí mimo logiku.

„Děkuji vám za váš výklad, Skoarto. Hodně věcí, které byly pro nás hádankou, jste objasnil. Začínáme rozumět dějinám této galaxie a obávám obyvatel z potomků androidů," řekl konečně Rhodan.

Po tomto úvodu však jeho hlas zazněl tvrdě a nikdo nemohl pochybovat, že svá slova myslí smrtelně vážně: „My, kteří jsme přišli z jiné galaxie, však máme jiné hledisko. Icho Tolot a Fancan Teik, potomci androidů, jsou našimi přáteli. Jsou jimi, protože jsme se během dlouhých let spolupráce přesvědčili, že jimi mohou a chtějí být. A to, co jste nám pověděl, Skoarto, náš postoj vůči nim nemůže změnit. Není důvodu obviňovat je z toho, co učinili jejich předkové před mnoha tisíci léty. Prosím vás, Skoarto, abyste uvážil možnost, že jejich rasa změnila charakter, že došla během vývoje k názoru, že to, co učinila kdysi, bylo zavrženíhodné, že nyní budují svůj život na jiných základech. Jsou tolerantní a mírumilovní.

Uvažujte o tom, Skoarto. Vaše touha zabít naše přátele pramení z komplexu, který již po tisíce let zatěžuje všechny rasy této galaxie. Budete-li jen chvíli logicky uvažovat, uznáte, že mám pravdu. Myslete i na to, že jste hosty na palubě naší lodi a naše

lod' je hostem ve vaší galaxii. Nám všem musí záležet na tom, aby naše vzájemné vztahy byly přátelské. Jsem ochotný se zaručit za to, že naši přátelé nezpůsobí žádnou Škodou ani vám, ani kterémukoliv národu galaxie."

Rhodan skončil a opět se rozhostilo ticho. Holler měl dojem, že Rhodan se věnoval spíše výkladu vztahu Pozemšťanů k Haluťanům, než aby se snažil Skoarta přesvědčit a kladl si otázku, zda Rhodanovi více záleží na tom, aby si pojistil podporu dvou Halufanů než aby odvrátil nebezpečí ze strany několika set Skoarů. Nebo snad nevěří, že by Skoarta dokázal přesvědčit?

Minuty plynuly a Skoarto stále mlčky zíral před sebe. Kámen poznání intenzívně zářil modrým, pulzujícím světlem.

Podivuhodné zařízení, ten kámen, uvažoval Irvén. Identifikoval Haluťany na vzdálenost přes osm set metrů a přesto, že v cestě stál aspoň tucet stěn z terkonitové oceli. Opravdu rád by věděl na jakém principu ten zázrak, funguje.

Kameny byly na první pohled rozmístěny zcela nahodile. Když Holler povolil uzdu své fantazii, začalo se mu zdát, že devět z nich svým uskupením připomíná souhvězdí Velkého vozu. Zbývajících deset kamenů tvořilo tří V, sesazená do W. Kámen poznání byl uprostřed Velkého vozu.

Uplynulo přes pět minut, než se Skoarto odhodlal k odpovědi. Vstal, doširoka rozhodil všechny čtyři paže na důkaz svých dobrých úmyslů, čtyři oči mu zářily žlutě, rudé záblesky neovladatelného vzteku zmizely.

„Přemýšlel jsem a došel jsem k názoru, že máte pravdu vy, a já mám i já," pronesl svým dunivým hlasem. „Obě ty bytosti tam jsou vašimi přáteli a byli jimi po celou dobu, co je znáte. Ale jaká doba to je? Sto tisíc let, osmdesát, čtyřicet nebo snad deset tisíc? Ne! Pouhých několik let, že? Snad sto, sotva víc. Bylo by zapotřebí zakusit na vlastní kůži ty ukrutnosti, které tyto bytosti páchaly, abyste pochopil, proč je mí lidé nazývají Bestiemi."

Nemluvte mi o vašich zkušenostech s vašimi přáteli. Doba, po kterou jste je získávali, je příliš krátká. Kdybyste je znali deset tisíc let, potom bychom se nechali přesvědčit. Před deseti tisíci léty byla naše galaxie naposledy napadena a od té doby se nestalo nic, co by nás přesvědčilo, že se tato rasa zásadně změnila."

„To byla jiná rasa!" zvolal Rhodan, „Vy sám jste říkal, že byli větší než naši přátelé. Ty bytosti známe a jsou našimi nepřáteli, stejně jako vašimi. Říkají si Strážci Času a nárokují si právo být soudci nad vším, co dělají národy naší galaxie. Naši přátelé však k této rase nepatří."

„Potom vás lituji, přáteli. Bestie jsou záludné a kruté. Možná ve vaší galaxii už panuje stejný chaos, jako panoval u nás před osmdesáti tisíci léty."

„My bojujeme," odpověděl Rhodan. „A Halut'ané nám v tomto boji pomáhají."

Skoarto udělal odmítavý posunek.

„Nepřesvědčíte mě," zaduněl jeho hlas. „Bestie jako Bestie. Pokoušíte se najít cestu zpět do své galaxie. Potřebujete pomoc a možná jsem to právě já, kdo vám skutečně může pomoci. Udělám to s jednou podmínkou."

„Jakou?" zeptal se s těžkým srdcem Rhodan.

Skoarto se otočil a ukázal na oba Halut'any: „Ti dva musí zemřít!"

„Nikdy!" Rhodanovo slovo třeslo jako výstřel. A potom se strhla vřava. Skoarto se opět pokusil vrhnout na Halut'any. Tri Skoarové mu stáli po boku. Roboti však byli rychlejší, tři Skoary zahnali zpět k šachtě, zatímco další ocelovým sevřením znehybnili Skoarta.

„Žádám..." řval Skoarto.

Rhodan ho však přerušil: „Stačí, Skoarto! Naše pohostinnost je u konce. Vy a vaši lidé opustí v nejbližších hodinách loď."

Holler očekával hlasité protesty, ale zdálo se, že Skoarto je s tím srozuměn. '

„Vzhledem k přítomnosti dvou Bestií se drobná rozmíška mezi Skoary a Dumfrií stává bezvýznamnou," zavrčel. „Spojím se s Inženýrem ze základny na Truktanu a poradíme se, co je třeba za těchto okolností podniknout."

„Můžete dělat co chcete," řekl Rhodan. „Ale prosím vás, abyste nezapomínal na to, že jsme nepřišli do vaší galaxie jako nepřátelé. Chceme navázat přátelské vztahy se všemi národy galaxie. Jakmile zjistíme, jak se můžeme dostat do mateřské galaxie, okamžitě odletíme i s Halut'aný."

Skoarto vrhl na Rhodana pohled, který Hollerovi připomínal pohled člověka, kterému někdo navrhuje, aby prošel bosýma nohama skrz plameny.

„Budu na to pamatovat," ujistil nicméně Rhodana. „Inženýr ze základny zná vaši situaci a jelikož je naším styčným pracovníkem s Budovateli centra, jsou o ní informováni i oni."

Vylodění Skoarů proběhlo bez incidentů. Rhodan a Skoarto se rozloučili. Rhodan do posledního okamžiku usiloval o to, aby přesvědčil čtyřrukého, že Halut'ané nepředstavují žádné nebezpečí, Skoarto však zůstal chladný a odmítavý.

3.

„Udělal jste chybu, příteli." Tolot to zřejmě myslel vážně.

Holler, který nebyl zvyklý, aby někdo takhle mluvil s jeho představenými, raději dělal, že něco seřizuje na interkomu. Porady se účastnili pouze Rhodan a oba Halut'ané.

„A co jsem mohl dělat jiného?" řekl Rhodan s ironickým nádechem.

„Je to docela jednoduché. Přistoupit na požadavky Skoarů. Tím by se vaše situace značně ulehčila. Nezapomínejte, že na nich můžete být závislí. Musíte jim vycházet vstříc."

„Neuniká vám, že kdybych přistoupil na váš návrh, může to mít pro vás a pro Teika velice nepříjemné a nezvratné důsledky?" zeptal se se smíchem Rhodan. „Pokud vím, není ani u Halut'anů smrt zvratná."

„Především je tato námitka irelevantní," namítl Tolot. „Jako velitel lodi se musíte starat o blaho posádky, nikoliv o blaho dvou Haluťanů. Za druhé..."

„Nemohl bych vás zabít, i kdybych chtěl. Nechtě už těch nesmyslů," ostře ho přerušil Rhodan.

„Chápeme vaši situaci a projevíli bychom dobrou vůli," řekl Tolot.

„Chcete říci, že byste pro nás obětovali svoje životy?" nevěřil svým uším Rhodan.

Irven se zděsil. Každodenní styk s bytostmi jiného druhu vedl lidi k tomu, že je začínali považovat za sobě podobné. Přicházely však chvíle, kdy se jejich mentalita odhalila a najednou tu opět byl pocit cizosti.

„Je to jen otázka pojetí," vysvětloval Tolot, když videi Rhodanovo zděšení. „Život a smrt berou Haluťané jinak než Pozemšťané. Naše oběť by nebyla tak velká, zvláště s přihlédnutím k potížím, které máte."

„Děkuji, jsem však otřesený, jen když na to pomyslím," odmítl tuto nabídku Rhodan. „V čem spočívá vaše druhá nabídka?"

„Mohli bychom pro Skoarta sehrát divadlo. Vy byste nás zdánlivě zabil. Dalo by se to udělat tak, že by Skoarto neměl nejmenší podezření." „Musím se přiznat, že jsem na to také pomyslel," řekl už s úsměvem Rhodan. „Hned jsem však tento nápad zavrhl a to z pouhé staromódní hrdosti. Nechci, aby se na Truktanu a v celé této galaxii někdy říkalo, že Perry Rhodan v nebezpečí obětoval dva své přátele, aby se sám zachránil.."

Hollera vyrušil interkom. Velitel korvety, která odvážela Skoary, hlásil, že vylodění proběhlo bez incidentů. Skoarto s pěti průvodci se okamžitě uchýlil do své těžce poškozené lodi a odtud navázal spojení s pevností. Rozmluva byla zachycena, ale byla kódována a tak bylo třeba vyčkat na její rozluštění pozitronikou.

Irven přerušil Rhodanovu rozmluvu s Haluťany a podal hlášení.

„Doufám, že si neděláte žádné iluze o Skoartových úmyslech," řekl Tolot.

„Co máte na mysli?" chtěl vědět Rhodan.

„Že nečekáte, že z jednání s Inženýrem základny vzejde něco užitečného pro vás a pro nás," upřesnil Tolot.

„Rozhodně ne," ubezpečil ho Rhodan. „Neměl jsem však na vybranou. Nemohl jsem Skoarta držet tady, nebyl k tomu důvod a navíc to bylo nebezpečné. Ze strachu před Bestiemi tu mohl způsobit ještě nějaké neštěstí." „Počítáte tedy s nepřátelstvím?" „Ano."

„Výborně. Potom jistě nebudete mít námitky, když se od vás vzdálíme."

Rhodan se zašklebil. „Vůbec ne. Chcete prásknout do bot, než to tu začne smrdět, co?"

Tolot vydal zvuk ne nepodobný smíchu, co však řekl, to už Irven neslyšel, protože znovu zabzučel interkom a navigátor korvety hlásil, že ochranný štít nad

pevností byl vypnut a Skoarto s několika svými lidmi je na cestě do pevnosti. Holler podal hlášení Rhodanovi.

„Věci se vyvíjejí rychleji než jsem si myslel," poznamenal Tolot. „Zdá se, že zpráva o dvou Bestiích zapůsobila."

Halut'ané odešli a Rhodan se obrátil na Irvena: „Zdá se, že umíte jednat se Skoary. Co si myslíte o celé věci?"

„Souhlasím s vámi, pane," odpověděl nadporučík. „Skoarto ani vteřinu nepomýšlel na to, že by celou věc řešil mírovou cestou."

„V tom jsme tedy zajedno," konstatoval Rhodan. „Zbývá zjistit, jaké zbraně může proti nám pevnost nasadit."

Rhodan zřejmě bral celou věc velice vážně, ale Irvenovi se to zdálo přehnané. Skoarové nebyli technicky tak vyspělí jako Pozemšťané, i když jejich dějiny byly mnohem delší. Protože se v tomto kulturním okruhu nemohly vytvářet rozdíly, bylo možné předpokládat, že Dumfriové, které na rozkaz Budovatelů centra měli nahradit Skoary ve funkci vojáků a pře-

vzít pevnost, na tom nebudou lépe. Proto nechápal Rhodanovy obavy.

Navíc tu byl staletý spor mezi Dumfrii a Skoary, pramenící z nespokojenosti se zařazením obou ras. Většina Skoarů sice přijala rozhodnutí Budovatelů centra, jak byla po tisíciletí zvyklá Činit, část z nich považovala své přeřazení za nespravedlivé. Skoarto byl právě představitelem skupiny, která poprvé od zavedení systému řízeného Budovateli centra, zpochybnila jejich moudrost a vzepřela se jejich rozkazu. Skoarto přiletěl na Truktan, aby vyrval Dumfriům pevnost. Spojenectví, založené na skutečnosti, že se v galaxii náhle objevily dvě Bestie, nemohlo být

pevné a trvalé, protože od počátku bylo doprovázeno vzájemnou nedůvěrou. Čím déle Holler o situaci přemýšlel, tím více byl přesvědčený, že okolnosti, kterým posádka CRESTU IV bude muset čelit, by sotva mohly být lepší. Nejen spojenectví mezi Dumfrii a Skoary bylo postaveno na písku. Celý systém musel patrně čelit všeobecné nespokojenosti.

Když Irven dospěl ve svých úvahách k tomuto bodu, začal hledat nejvhodnější slova, kterými by Rhodana přesvědčil, že si dělá přehnané starosti. Než však stačil promluvit, lodí otřásl náraz a neviditelná síla vrhla Irvena přes pult interkomu.

Chvíli panoval naprostý chaos. Irven měl co dělat, aby se opět postavil na nohy, loď trojčila, odněkud z hloubi bylo slyšet vytí přetížených agregátů.

Divný pocit v žaludku Irven nejdříve přisuzoval své přebujelé představivosti, ale když se konečně pevně zachytil pultu a mohl se v klidu rozhlédnout, zjistil, že to s představivostí nemá co dělat.

Loď se kamsi řítila a antigrav, který za všech okolností udržoval v lodi normální pozemskou přitažlivost, nefungoval.

Perry Rhodan už nebyl v místnosti a dveře byly otevřené. Irven si byl vědom povinností pobočníka a tak vklopýtal také na můstek. Zde se usilovně a cílevědomě pracovalo. Holler si

připadal kvůli svému rozčilení poněkud směšně. Tady zaměřovači právě zjistili, že CREST IV padá značnou rychlostí na Truktan. Motory nebyly v stavu tento pád zastavit a antigrav nebyl schopen zmírnit

znervózňující pocit volného pádu, kvůli kterému se lidem zvedal žaludek. Také další důležité agregáty na lodi nefungovaly. Sací pole, vytvořené neznámými prostředky, vysávalo veškerou energii z generátorů CRESTU IV. Z mohutného energetického toku, procházejícího celou obrovskou lodí, zbývaly jen kapky, dostačující sotva k osvětlení a zajištění chodu zařízení na zachování života.

Po chvíli bylo jasné, že loď míří ke kosmodromu jižně od pevnosti, kde nouzově přistála také těžce poškozená Skoartova loď, a že zdroj sacího pole je někde v pevnosti. Na nějakou protiakci nebylo možné pomýšlet, protože nedostatek energie vyřadil také veškerá obranná zařízení lodi. Transformační děla, dezintegrátory a stacionární paprskomety byly na nic.

Přistávací manévř, při němž CREST IV několikrát obletěla Truktan, byl proveden s takovou přesností, jaké je schopen pouze automat. Bylo zřejmé, že vodící paprsky, s jejichž pomocí mohly být lodě proti jejich vůli dopravovány na kosmodrom, patřily k standardnímu vybavení pevnosti.

Od prvního nárazu, který ohlásil převzetí řízení lodi cizími silami, do přistání na kosmodromu uplynulo padesát minut.

Posádka využila tuto dobu k přípravě na přistání. Zbytky energie byly nasměrovány k hydraulickým přistávacím vzpěrám, takže loď se podařilo posadit na přistávací plochu, aniž by byl poškozen trup.

Bylo zjištěno, že generátory robotů nebyly ovlivněny sacím polem. V okamžiku přistání stálo dva a půl tisíce robotů u východů, připraveno k okamžitému vylodění. Byla vypracována strategie. Energetické zdroje pevnosti nestačily na současné vytvoření sacího pole, vedení lodi vodícím paprskem a udržování ochranného štítu. Asi jediným způsobem, jak li-

kvidovat sací pole, bylo vzít pevnost útokem, dokud nebude opět aktivován ochranný štít.

Kromě robotů byl připraven k vyloštění i oddíl hvězdné pěchoty. Velení nad celou operací převzal Rhodan osobně. Každý ze čtyř set mužů výsadku byl vybaven nejmodernějšími prostředky pro boj zblízka, včetně antigravitačního projektoru a deflektoru.

Lod' přistála nedaleko středu přistávací plochy, od místa přistání ke stěnám pevnosti bylo asi deset kilometrů. Žádná možnost utajit vysazení robotů neexistovala. Výsadkáře však chránilo deflektorové pole, které jim umožňovalo dostat se nepozorovaně až k pevností.

Budovy na severním okraji pole byly prázdné. Nepřítel v pevnosti buď nepovažoval za nutné obsadit je roboty, nebo se mu nedostávalo prostředků, aby to udělal. Roboti dorazili k patě stěny aniž by byli napadeni. Na čas tak unikli ze zorného pole obránců pevnosti.

Ztéci stěny nebyl problém. Roboti, vybavení antigravitačními agregáty, šplhali po rozeklané stěně s jistotou zkušených horolezců. Výsadkáři použili své antigravitační projektory a stále neviditelní přistáli bez potíží za stěnou. Brány přerušovaly jednodlitou stěnu v nepravidelných intervalech. Všechny byly zavřené. Nepřítele stále nikde nebylo vidět.

Hollerovi nebylo jasné, zda Rhodan ve svých plánech počítal s tím, že nepřítel se bude chovat naprosto pasivně. Rozhodně reagoval na podivnou situaci, která Irvena překvapila, s jistotou, jako by ji předpokládal. Jeden oddíl robotů byl vyslán k nejbližší bráně, kterou termické zbraně vyvrátily během minuty.

Na obě strany od prolomené brány vedly podél stěny úzké uličky. Byly prázdné, oddíly robotů jimi postupovaly bez odporu.

Předvoj robotů zatím postupoval do středu pevnosti. Měl rozkaz postoupit o kilometr a podat hlášení o situaci. Pokud by

nebyli napadeni, měli roboti za úkol vybudovat opevněné předmostí..

O několik minut později došlo hlášení, že oba rozkazy byly splněny. Z hlášení velícího robota vyplývalo, že v tomto sektoru pevnosti nejsou žádné nepřátelské jednotky.

Rhodan ponechal sto robotů a patnáct výsadkářů mimo pevnost. Se zbytkem sil začal postupovat do nitra pevnosti. Osobně s oběma svými pobočníky a pěti muži eskorty šel uprostřed silné kolony. Holler po jeho boku se stále cítil nespůj a očekával nějaké nepříjemné překvapení.

Na citlivého člověka pevnost nutně působila. Ležela tu jako obrovský netvor, číhající na svou kořist. Byla strašlivá i groteskní, bizarní nepravidelnost evokovala nepředvídatelnost. Vyzařovala z ní aura smrtelného nepřátelství.

Ocelové věže strměly k nebi do výšky několika set metrů, rovné i skosené, symetrické i ne a působily dojmem, že je stvořil nějaký chorý duch. Mezi obrovitými věžemi se krčily menší budovy, Čtvercové, obdélníkové i kruhové se stejně rozmanitými střechami a některé dokonce vůbec beze střech. Zdálo se, že

každá volná plocha po celé obrovské rozloze pevnosti je zastavěna a v uličkách panovalo přití. A přitom tu bylo naprosté ticho, které rušily pouze těžké kroky robotů. Pevnost působila dojmem naprosté opuštěnosti.

V Hollerovi se svářely dvě zřetelné, ale neslučitelné představy. První byla, že všichni právě pochodují do léčky, kterou tu nepřítel dovedně nachystal, aby je zničil. Druhá že je pevnost skutečně opuštěná, že se nepřítel stáhl a že se namáhají naprosto zbytečně.

Logická úvaha ho však vedla k názoru, že obě představy jsou nesmyslné. Nepřítel tu skutečně mohl přichystat léčku, ale mimořádně citlivé přístroje robotů by okamžitě signalizovaly jakékoliv podezřelé energetické zdroje v okruhu mnoha kilometrů. Ve chvíli, kdy by past měla zaklapnout, musel by

být nepřítel vzdálen ještě několik kilometrů a oni by se stačili připravit k obraně.

A pevnost nemohla být opuštěná. Teleskopy CRESTUIV stále sledovaly celou obrovskou plochu pevnosti a musely by zaznamenat evakuaci.

I když se Irven sám sebe snažil přesvědčit těmito logickými argumenty, musel konstatovat, že vnitřní neklid nikterak nepovoloval.

Něco tu nehrálo.

Ulička se konečně začala rozšiřovat a vyústila na náměstí tvaru nepravidelného Šestiúhelníku. Po ose sever-jih měřilo asi půldruhého kilometru. Na protější straně náměstí stála hlídka robotů, ostatní se opevnili v prázdných budovách na severním okraji náměstí.

Vnitřky těchto budov tvořila vždy jedna jediná místnost s okny na přední a zadní straně, která teď obsadili roboti. Zadní strana budov vedla na další, větší náměstí, které bylo z obestavěno štíhlými vysokými věžemi. Z náměstí k věžím vedly elegantní úzké můstky, které končily ve zdech věží ve výšce čtyřiceti až šedesáti metrů.

Rhodan vyslal padesátičlenný oddíl robotů k můstkům. Tím dosáhl toho, že ústupové cesty byly stále pod kontrolou výsadku. Zbytek robotů rozdělil do čtyř skupin, z nichž každá měla obsadit jednu z věží spojených můstky s náměstím.

Oddíl, ke kterému se připojil sám Rhodan, zamířil k nejsevernější věži. Pět set metrů vysoká stavba připomínala minaret s balkony. Můstek ústil do věže ve výšce třetího balkonu, asi osmdesát metrů nad zemí. Na svou výšku byla věž velice štíhlá. Holler odhadl průměr věže na něco přes dvacet metrů.

Ve sluchátkách uslyšel povel k výstupu, Nejraději by zapnul antigravitační . projektor a nechal se do výše osmdesáti metrů vynést, ale včas své přání potlačil. Nepřítel neměl dostat příležitost zaměřit vyzařování antigravu. Přítomnost nevidi-

telných výsadkářů musela být utajena co nejdéle.

Přes pět set robotů a skoro osmdesát mužů zahájilo dlouhý výstup. Holler zapomněl na své předchozí úvahy, když vystoupili nad střechy nižších budov a před ním se otevřelo panorama pevnosti. Kam až oko dohlédlo se táhl koberec groteskně formovaných staveb, nad nimiž se tyčily do výše štíhlé věže. Nikde nebylo vidět ani stopy po nějaké činnosti. Jen tu a tam bylo ocelové moře přerušeno úzkými čarami ulic nebo tmavými skvrnami náměstí. A všude bylo ticho.

„Člověk by řekl, že to vybudoval nějaký šílenec," ozval se nějaký hlas ve sluchátkách a Holler usoudil, že to promluvil poručík, který velel Rhodanově tělesné stráži. Irven však neměl náladu na hovory a tak neodpověděl. Díval se na tři další věže kolem náměstí. Všechno zatím probíhalo hladce. Jeden z můstků končil už ve výšce čtyřiceti metrů a roboti byli už takřka u vchodu do věže, která byla také podstatně nižší.

„Zajímalo by mě, jak asi myslí bytost, která vytváří takové stavby," udělal další pokus o navázání hovoru mladý poručík, ale Irven byl zabrán do vlastních myšlenek a vyrušování ho pouze dráždilo. Mlčel.

„Dokázal bych si představit, že..." uslyšel ještě Holler a to bylo vše. Potom následoval ostrý, syčivý zvuk. Bledý blesk prolétl po můstku. Irven ucítil náraz do boku a musel se zachytit nízkého zábradlí. Otočil se. Uprostřed můstku za ním se vznášel malý namodralý obláček kouře.

„Poručíku?" vykřikl.

Odpověď nedostal.

4.

Sok trval jen pár vteřin, potom už věděl, co má dělat.

„Kryjte se!" zazněl jeho hlas. Jako odpověď uslyšel ve sluchátkách zvuky pádů, jak se Pozemšťané vrhali k zemi. Napětí z něho jakoby spadlo. Nejistota byla pryč nepřítel byl zde. Podíval se kupředu a viděl, že ke vchodu do věže chybí

ještě asi padesát metrů. Nebylo jisté, že vchod do věže jim poskytne ochranu, ale byl připraven vzít riziko průzkumu na sebe. Museli dojít na konec můstku.

Podíval se opět dozadu a viděl, že střed můstku je prázdný. Roboti se přikrčení tiskli k zábradlí po obou stranách. Neměli však na co střílet, útok přišel z neznáma, útočník byl neviditelný.

Znovu se zablesklo a opět uslyšel zasyčení, tentokrát však doprovázené výkřikem.

„Ostatní oddíly byly rovněž napadeny. Ztráty v tomto okamžiku sedm mužů," ohlásil klidný hlas robota.

V tu chvíli Irven pochopil. Ve všech oddílech většinu tvořili roboti, ale všech sedm obětí byli Pozemšťané, neviditelní. Nepřítel tedy musel mít možnost zaměřit právě neviditelné a jediné vysvětlení bylo, že zaměřuje deflektorové pole. Neviditelnost vystavila muže nebezpečí, místo aby je chránila. Irven neváhal ani okamžik.

„Vypnout deflektory!" zavelel. „Nepřítel je zaměřuje."

Z prázdnoty na můstku najednou vyvstaly obrysy ležících mužů. Irven se pohnul a na něco narazil. Zjistil, že leží těsně vedle Rhodana.

„Na co ještě čekáte?" zeptal se známý hlas.

„Všichni muži do věže! Kupředu!" zavelel Irven a vyskočil.

Výsadkáři v těžkých bojových oblecích se hnali kupředu, zatímco roboti přitisknutí k zábradlí střežili okolní prostor. Holler doběhl k věži mezi posledními, lesně za ním běžel Rhodan a pět mužů jeho tělesné stráže. Balkon, který obtáčel věž, byl prázdný. Irven na něm rozestavil roboty v pravidelných odstupech.

Teprve potom měl Čas nahlédnout do nitra věže. Cekalo ho tam překvapení. Vnitřek byl zcela prázdný až na jediné svítící těleso, které šířilo tlumené světlo od stropu ve výšce deseti metrů. V podlaze a ve stropě byly kruhové otvory přesně v ose celé stavby.

Skupina mužů obklopila otvor v podlaze, takže se Irven musel mezi nimi protlačit, aby se podíval dolů. Byla tam úplně stejná místnost jako ta, ve které byli. Byl tam i stejně situovaný otvor, kterým viděl, že stejný je i o další podlaží níž.

Holler natáhl ruku a zjistil, že otvory prochází slabé antigravitační pole. Byla to tedy pouze primitivní antigravitační šachta, která procházela celou věží.

„Šachta, pane," hlásil Rhodanovi, který stál vedle něho. Velký administrátor přikývl. „Zajímavé. Budeme ji moci použít," řekl a díval na protější stranu, kde byl stejný vchod do věže. „Na druhé straně je také náměstí a z budov na jeho protější straně vychází naprosto prokazatelné záření. Jsme tedy dost blízko nepříteli."

Komunikační robot se tou dobou spojil se třemi dalšími oddíly. Věže byly obsazeny bez dalších ztrát. Všechny sousedily s náměstím, o kterém mluvil Rhodan. Všechny oddíly také zaregistrovaly, rozptýlené záření z protější sírany náměstí. Měření ukázala, že aktivity nepřátel se soustřeďují v ploché, dlouhé budově se dvěma věžemi po stranách na severozápadní straně náměstí. Budovy byly bez oken, jako většina budov v pevnosti. Byly vzdáleny asi půldruhého kilometru.

Z toho Rhodan usoudil, že buď nepřátelské zaměřovače, zachycující deflektorové pole nebo zbraně, mají dosah nejvýše dva kilometry, protože jinak by jistě nepřátelé zaútočili na neviditelné muže mnohem dřív. Použití deflektorů bylo samozřejmě napříště zakázáno.

Skupina robotů dostala rozkaz prozkoumat věž od základů po střechu. Roboti byli staženi z balkonu dovnitř věže, aby nebyli v nepřítelově zorném poli. Ostatní oddíly postupovaly stejně.

V průběhu průzkumu věže došlo k dalšímu útoku. Nepřítel zaregistroval použití antigravitační šachty a vypnul ji v okamžiku, kdy se v ní pohybovalo několik robotů. Nepočítal však s rychlostí, s jakou jsou roboti schopní reagovat. Ve zlomku vteřiny po vypnutí antigravitačního pole roboti zapnuli

vlastní antigravitační projektory a bez přerušení pokračovali v průzkumu věže.

Za dvacet minut už bylo prokázáno, že všechny čtyři věže jsou úplně prázdné. Jediným zařízením tu byla osvětlovací tělesa. Dopravu mezi patry obstarávala antigravitační Šachta. V každém patře byla vždy jediná místnost. K čemu věže sloužily zůstávalo tajemstvím.

Rozhodný objev byl učiněn až ve chvíli, kdy Holler přestal doufat, že ještě něco objeví. Roboti svými měřicími přístroji zjistili, že pod podlahou přízemí je ještě nějaký dutý prostor. Antigravitační šachta tam ale nevedla. Musel tam být sklep. Na základě svých zkušeností z podzemního vězení pevnosti Rhodan přikládal tomuto objevu značnou důležitost. Prozatím se zdálo, že jedinou možností, jak se dostat dál do pevnosti, je překročit další náměstí přímo před zraky nepřítele. Nyní se nabízela ještě jedna možnost.

Rhodan vydal rozkaz zastavit další pátrání ve věžích. Tři zbývající skupiny hlásily, že pod jejich věžemi žádné sklepní prostory nejsou. Většinu robotů ze svého oddílu pak poslal do ostatních věží. Pro svůj další postup vytvořil menší mobilní skupinu složenou z mužů a pouze deseti robotů.

Pro Hollera bylo chování nepřítele nepochopitelné. Měl snad jen tu jedinou záhadnou zbraň, která zničila sedm výsadkářů? Nebo Čekal na vhodnější příležitost k uplatnění své palebné síly? Od prvního útoku, kdy padl poručík, uplynulo čtyřicet minut a nepřítel je vůbec neobtěžoval. Proč?

Oddíl pěšáků opustil věž po můstku, Irven je sledoval pohledem. A vtom se země otřásla. Syčivý zvuk se ozval shora. Irven vystoupil na balkon a zvedl hlavu. Hrot věže se rozžhavil do bělá. Roztavený kov začal stékat po hladkých zdech. Horní čtvrtina věže se začala kymáčet, hrot věže se naklonil a potom se masa rozžhaveného kovu zřítila dolů. Prolétla těsně kolem můstku a s rachotem dopadla na kovovou plochu náměstí.

Irven stále ještě vyjeveně zíral. Bílý plamen se začal

neuvěřitelně rychle Šířit od zříceného hrotu věže a blížil se již k patru ve kterém se nacházel Rhodan.

Nepřátelská ofenzíva začala!

Ústup probíhal ve spěchu. Rhodanova tělesná stráž se podle rozkazu vrhla do antigravitační šachty a pomocí individuálních antigravitačních projektorů se snesla dolů. Rhodan je následoval, za ním Irven a roboti. Rychlá destrukce věže začala být patrná už i uvnitř. Nejdříve pronikl antigravitační šachtou až dolů žhavý vzduch z horních pater. Potom na prchající začaly shora dopadat kusy roztaveného kovu. Jejich ochranné štíty však vydržely tuto zkoušku ohněm. Všichni potřebovali pouhou minutu, aby se dostali skrz osm pater až do přízemí. Irvenovi, který od počátku sledoval průběh destrukce, se zdálo, že získali několik metrů náskok. Zdaleka však nebyli v bezpečí. Vchod do podzemí stále ještě nebyl nalezen.

Byli nasazeni roboti. Na hledání vstupu už nebyl čas a byly tudíž použity těžké paprskomety, které bez obtíží rozřezaly silnou ocelovou podlahu a vytvořily otvor, kterým se mohl protáhnout i nejtěžší robot.

Ve sklepení byla naprostá tma. Byla to však už poslední úniková cesta, ať již na ně v té tmě číhala jakákoliv nebezpečí. Přízemí se již začínalo plnit dýmem jímž prolétaly žhavé kusy kovu jako při prudkém krupobití. i

Holler seskočil právě vykrojeným otvorem, jehož okraje byly ještě žhavé. Ve tmě se orientoval podle rudých a zelených pozičních světel robotu a reguloval svůj antigrav tak, aby byl stále ve stejné výši jako oni. Žhavé krupobití ustalo. Věž byla zničena do základů.

Pod Irvenem se rozsvítil silný světlomet, opsal kruh a potom zamířil dolů. Holler spatřil hladké kovové stěny kruhové šachty s průměrem asi deset metrů. Irven se zachvěl při pomyslení, co na ně v hloubce Čeká. Vzápětí uslyšel ve sluchátkách Rhodanův hlas: „Ke dnu je to ještě asi sto metrů. Nezdá se, že by nás Čekali.“

Je to možné? uvažoval Holler. Nepřítel zničil věž, aby zlikvidoval všechny, kteří do ní pronikli, třeba věří, že se mu to podařilo. Za normálních okolností se dá veškerá energetická výstroj, kterou museli použít, snadno zaměřit. Avšak silné ocelové stěny a stovky metrů zeminy mohou zaměření bránit. Rhodan tomu zřejmě věřil.

„Mám dobrý důvod věřit, že nepřítel si myslí, že nás zničil, musíme ho při tom nechat," řekl, když dosáhli dna šachty. „Jakékoliv rádiové spojení s dosahem větším než dvě stě metrů zakazují. Hovory omezte na minimum."

Ze dna Šachty vedla na západ široká neosvětlená chodba. Tou chodbou se museli dostat pod budovy, v nichž naměřili největší nepřátelskou aktivitu.

Skupinu tvořilo sedm mužů a deset robotů. Směsná síla pro dobytí pevnosti o rozloze devíti set kilometrů čtverečných. Velel jim však muž, který v minulosti mnohokrát dokázal věci, jež hraničily se zázrakem. Perry Rhodan!

Irven byl optimistický, když v čele pěti mužů Rhodanovy tělesné strážě vyrazil do chodby. Po obou stranách měl válečné roboty, kteří mu osvětlovali cestu silnými světlomety. Výpad do neznáma započal.

Chodba byla rovná, nikde se nerozdělovala, žádné boční chodby do ní neústily, nezvedala se, ani neklesala. Stále jen hladké ocelové stěny, ubíhající do dálky.

Jeden z robotů měl za úkol provádět neustále měření, takže kdykoliv mohl udat přesnou polohu skupiny vzhledem ke zničené věži. Poloha věže pak byla vztažena k poloze CRESTU IV. Automatický přístroj zaznamenával jejich postup na připravené mapě pevnosti. Každý se mohl na tu mapu kdykoliv podívat.

Holier, který stále postupoval vpředu, právě zjistil dotazem u pověřeného robota, že urazili pět kilometrů, když ve světle světlometů spatřil, že jednotvárný vzhled chodby se ve

vzdálenosti dvou set metrů mění. Stěny zmizely z dohledu. Chodba ústila do nějakého většího prostoru. Měřicí přístroje robotů však nezjistily žádné náznaky přítomnosti nepřítele a tak skupina pokračovala v pochodu.

Prostor, do kterého chodba ústila, musel být obrovský, protože světlo nedosahovalo k protější stěně. Jako ve všech stavbách v pevnosti, i tady byly stěny z oceli. Podlaha se svažovala od ústí chodby ke středu místnosti. Strop byl asi třicet metrů vysoko.

Irven byl postaven před další záhadu. To, že mu Rhodan přenechal vedení, mu začalo připadat spíš jako břímě než jako projev důvěry. Musel celou minutu usilovně přemýšlet než našel východisko ze svého dilematu.

Rozestavil pět robotů v ústí chodby a robota s měřicími přístroji vyslal kupředu na sto metrů k neviditelnému středu místnosti.

„Na plný výkon, palte!“ zavelel robotům v ústí chodby.

Deset těžkých termických paprskometů vypálilo salvu. Bílé, zářivé energetické paprsky vyšlehly napříč místností a oslepily Irvena. Musei zavřít oči.

Světlo zhaslo po necelé vteřině. Roboti se stáhli do chodby a ze tmy se vynořil robot, vyslaný kupředu. Zastavil před Irvenem.

Robotova konstrukce trochu připomínala tank. Robot otevřel jednu záklopku a Irven vytáhl z nitra dvě folie a prohlédl si je ve světle svítlny vestavěné do přilby.

Pokus se zdařil. Světlomety robotů byly příliš slabé, aby místnost osvětlily, záře salvy z paprskometů příliš silná, než aby se oči mohly přizpůsobit, ale robot stačil v tom světle pořídít dvě fotografie.

Obrázky zachycovaly kruhovou místnost o průměru osmi set metrů s rovným stropem a podlahou ve tvaru paraboloidu s nejnižším bodem uprostřed. Kromě ústí chodby, kterou přišli, byl z místnosti pouze jeden další východ ve směru na severozápad.

Také Rhodan si oba snímky pečlivě prohlédl a potom vzal

Hollera trochu stranou.

„Jste nápaditý, nadporučíku," řekl. „Uvědomujete si však, že nepřítel takřka jistě tu salvu zaměřil?"

„Záření salvy paprskometů je izotropní a tudíž v jistém smyslu necharakteristické, pane," řekl po krátké úvaze Holler.

„Gravitační poruchy v nitru planety mají podobný charakter. Nepřítel nemůže údaje jednoznačně vyhodnotit."

Irven měl dojem, že se Rhodan usmívá, ale viděl ho v chabém světle a skrz průzor přilby, takže si nebyl jistý.

„Vy jste to riziko podstoupil vědomě?" zeptal se Rhodan.

„Samozřejmě, pane," odpověděl nadporučík, který tuto otázku očekával. „Je důležité, abychom postupovali co nejrychleji. Nemáme čas hledat východ."

Irven si opět prohlédl snímky. „Ta hala působí dojmem, že je vybudována pro nějaký konkrétní účel, pane," konstatoval.

„Správně," souhlasil Rhodan. „Pro jaký?"

Irven věděl, že podstupuje zkoušku, a celá věc ho začala bavit.

„Podlaha tvoří dokonalé parabolické zrcadlo, pane. Elektromagnetické záření vycházející z ohniska paraboloidu se váže od podlahy s paralelním paprskem."

„Správně," odpověděl Rhodan. „Ale hala má ocelový strop."

„Hyperzáření," namítl Irven, „působí na stejných principech jako elektromagnetické vlny, pane. Ocelové stěny pro ně nejsou překážkou."

„S čím tedy, podle vašeho názoru, tu máme co dělat?"

„Těžko říci, pane. Buď se směrovou anténou hypervysílače, nebo s projektorem zbraně, která na principu hyperzáření působí na velmi velké vzdálenosti."

Irven si byl jistý, že žádná jiná možnost neexistuje, ale Rhodan pokračoval ve vyptávání: „Jak byste co nejvýstižněji popsal působení paraboloidu?"

Irven na vteřinu zaváhal. „Zesílení, možná koncentrace, pane?" řekl nejistě.

„Výborně," poznamenal Rhodan a tím rozmluva skončila.

Holler byl opět ponechán sám sobě. Vydal rozkaz k pochodu k druhému východu z haly. Potom pochodovali ještě kilometr naprosto stejnou chodbou jako ta, kterou přišli. Najednou se před nimi opět objevila nějaká podzemní prostora.

Naštěstí byla menší, takže si mohli snadno posvítit na protější stěnu vzdálenou něco přes Čtyřicet metrů. Před Hollerem vyvstal nový problém. V protější stěně bylo mnoho stejných vchodů, pravoúhlých, vysokých a úzkých. Bylo třeba rozhodnout, kterým se dát.

Rozhodl se pro vchod ležící přímo naproti chodbě, kterou přišli. Chodba vedla na sever a bylo výhodné pokračovat tím směrem, protože tudy vedla cesta ke středu pevnosti.

Irven označil robotům vchod, do kterého měli proniknout, ale než vydal rozkaz k pokračování v pochodu, ještě vteřinu vyčkal, zda Rhodan nebude jiného názoru. Rhodan však mlčky souhlasil. Roboti se rozjeli po podlaze, která tu byla rovná. Potom vykročil Irven.

Sotva udělal první krok, udeřily ho do obličeje páchnoucí výpary. Před ním se rozprostírala obrovská bažina, kalná tekutina s měňavými skvrnami jako od nafty, obklopující ploché ostrůvky s křovinami. Bílé slunce, stoupající k vrcholu, bylo kvůli výparům z močálů vidět rozmazané.

Irven, ačkoliv mu oči lezly z důlků, udělal další krok a cítil, že půda pod nohama je měkká a že se boří až po kotníky do bahna. Olejovitá tekutina před ním se rozestoupila a objevila se dračí hlava, která na něho cenila ostré Žluté zuby. Tlama se doširoka rozevřela a byla připravena pohltnout svou oběť.

Irven se pokusil udělat krok zpět, ale močál ho už pevně držel. Drak byl mnohem pohyblivější. Jeho štíhlý krk bez obtíží prorážel kalnou tekutinu. Pohyboval se s rychlostí, která brala dech. Hrůzná hlava vyčnívala vysoko z marastu. Rozevřená tlama už byla těsně před Irvenem.

Irven sebou vší silou trhl do strany a vytáhl paprskomet z pouzdra.

5.

Na palubě CRESTU IV panoval zmatek.

Atlan, který v Rhodanově nepřítomnosti 'převzal velení, sledoval postup výsadku podle hlášení komunikačních robotů. Vše probíhalo hladce až do chvíle, kdy byli muži napadeni na můstcích k věžím a došlo k prvním ztrátám.

Potom začalo přibývat nejasností. Rhodan poslal většinu oddílu zpět. Věž, ve které se nacházel, nepřítel ostřeloval a v krátkém čase zničil do základu. Rhodan a jeho lidé se neobjevili. Atlan věděl, že jeden z robotů v poslední chvíli objevil tajné podzemní prostory, ale už nevěděl, zda se Rhodanovi podařilo tam dostat. Spojení s Rhodanem bylo přerušeno už od okamžiku jeho vstupu do věže. Atlan ho volal na speciální frekvenci, vyhrazené jen pro Velkého administrátora, ale nedostal odpověď.

Atlan se rozhodl, že počká ještě hodinu. Pokud během té doby nedostane od Rhodana žádné zprávy, zaútočí na pevnost všemi silami, které má k dispozici. Jinou možnost nemel.

Kalná břevna vstříkla Irvenovi do obličeje, ale jeho natažená paže s paprskometem stále mířila na obludu a jeho prst ležel na spoušti. Vypálil. Ramenem udeřil o něco pevného, o kus pevné země. Využil příležitosti, zachytil se té opory levou rukou a vysoukal se ze zrádného marastu na ostrůvek s nízkým křovím. Teprve potom se podíval směrem, kde byla dračí hlava. Hlava zmizela, jen kousek krku vyčníval z bažiny, ale i ten se vzápětí ponořil. O dvě stě metrů dál vystřelil z močálu ocas podobný biči a opět zmizel.

Holler se unaveně vysoukal do kleku a nevěřícně se rozhlížel po olejovité ploše kolem sebe. Potom si uvědomil, že v ruce stále ještě svírá paprskomet a zastrčil ho do pouzdra. Zachytil se tlusté, hnědočerné větve nízkého keře a pomalu se postavil na nohy.

Ještě jednou se přesvědčil, že kolem dokola je močál a přece si

jasně vzpomínal, že ještě před několika okamžiky následoval roboty ze široké tmavé chodby do místnosti s ocelovými stěnami. Chtěl ji přejít, aby se dostal do jednoho z vchodů na protější straně.

Otázka, na kterou musel najít odpověď, zněla: jak jsem se ocitl v močále?

Slunce ještě nebylo vysoko nad obzorem a tak Irven nazval směr, kde ho viděl, východem. K východu křovinatých ostrůvků ubývalo a bažina byla širší. Na západě se situace zdála být příznivější. Pevná zem tam vypadala dosažitelně.

Vydal se na západ. První dvě hodiny cesty byly zvlášť namáhavé. Vyzkoušel různé postupy, než přišel na ten nejvhodnější. Spočíval v tom, že se postavil na okraj jednoho ostrůvku a skočil co nejdál a pádloval rukama co nejdivočeji, aby udržel hlavu nad tekutou břečkou dokud se nedostal na dosah dalšího ostrůvku.

Tímto způsobem dokázal urazit zhruba kilometr za hodinu. Bylo to ovšem vyčerpávající a když se dostal až tam, kde močál tvořil jen malé louže mezi velký

mi ostrovy, vyhledal stín mezi keři, protože cizí slunce silně žhnulo, a natáhl se, aby si odpočinul.

Vnitřní neklid ho však donutil vydat se na další cestu už za čtvrt hodiny. Mířil stále na západ. Teď, když stál na pevné zemi, mohl znovu rozehrát sám se sebou svou oblíbenou hru na otázky a odpovědi.

Jak se sem dostal? .Kde vlastně je?

Po pravdě řečeno si vůbec nebyl jistý, zeje stále ještě na Trukíanu. Gravitace tu byla stejná jako na Truktanu, ale slunce na Truktanu pálilo méně. Mléčně bílá ohnivá koule zde žhnula z nebe bez mráčku tak silně, že přiváděla močál do varu. Ještě podivnější byla skutečnost, že Irvenův kompas přestal fungovat. Na Truktanu, mimo ocelovou pevnost, samozřejmě, fungoval normálně. Tady nebyl obklopen tunami ocele a kompas stejně nefungoval. Nikde také nebylo ani stopy

po nějakém osídlení inteligentními bytostmi.

Irven byl nucen konstatovat, že na své otázky prostě nedokáže odpovědět.

Slunce zatím dospělo k zenitu a vedro bylo nesnesitelné. Ani klimatizace v bojové kombinéze nedokázala srazit teplotu níž než na čtyřicet stupňů. Irven se koupal v potu. Zůstat stát nemohl, to by mu nic nepřineslo a tak se rozhodl, že vzhledem k okolnostem může navzdory Rhodanovu rozkazu zapnout antigrav.

Když se rozletěl ve výšce osmi metrů nad jednotvárnou krajinou se stále stejným křovinatým porostem, ulevilo se mu. Unavené svaly si mohly trochu odpočinout a pohyboval se třikrát rychleji, než když šel.

Asi po dvou hodinách letu zahlédl

v oparu před sebou nějaký pohyb'. Z mlhy se vynořil tmavý bod a rychle se blížil a zvětšoval. Za chvíli Holler rozeznal pár dlouhých Černých křídel, dlouhý krk, protažený ve směru letu, a ošklivou hlavu s dlouhým zobákem.

Bestie už Irvena objevila a nadporučík se rozhodl, že se raději ukryje v křoví na zemi. Létaující drak ho však předešel. Střemhlav se vrhl dolů a vzdušný vír, který tím způsobil, zatočil Irvenem ve vzduchu tak, že ztratil orientaci. Ostrý, pronikavý křik obludy uslyšel těsně za sebou, otočil se a zároveň vytrhl paprskomet z pouzdra. Ostrý zobák byl už těsně u něho. Irven vypálil. Žhavý paprsek zasáhl strašlivou hlavu, ale mohutná křídla ještě vteřiny tloukla kolem sebe.

Pak se netvor zřítíl do křoví. Nejdřív byl slyšet zvuk lámaných větví, potom zaduněl náraz o zem.

Irven se opět zorientoval. Zřejmě se dostal kupředu, aniž by pozoroval krajinu před sebou, což bylo pochopitelné, protože teď na obzoru jasně viděl stříbřitě, lesklou plochu Široké řeky, která se táhla severojižním směrem. Až k řece sahal křovinatý porost. U břehu hustě rostl rákos.

Za řekou však spatřil ve vzduchu pohybující se tmavé body.

Zřejmě se to tam jen hemžilo létajícími draky. Nadporučík nechtěl pokoušet osud a raději zapnul deflektor, než se opět rozletěl k řece.

Tmavé body se zvětšovaly. Draci létali ve výši asi dvou set metrů. Irven je napjatě pozoroval. Z nějakého důvodu si nebyl jistý, že ho deflektor dostatečně chrání. Když se blížil k hustému porostu rákosí, uviděl, že ty bestie mění kurz a mívají k němu. Okamžitě se snesl do vysokého rákosí. Už zde bylo několik centimetrů vody, ale když udělal několik kroků, sahala mu voda už skoro po pás. Zastavil se a čekal.

Nad ním šuměla křídla ptakoještěřů. Zdálo se, že ho hledají, museli ho tedy vidět, ačkoliv byl chráněn deflektorem.

Rákos se najednou pohnul a Irven uskočil v domnění, že draci zahájili poslední útok. Místo draků však spatřil největší žabu, jakou kdy viděl. Byla to dva metry vysoká hora masa s mohutnou hlavou. Dvě oči jako kola od vozu na něj zvědavě zírala. Nadporučík zvedl paprskomet a zvíře jako by porozumělo tomuto gestu a obrovským skokem se přes něj přeneslo a zmizelo v rákosí.

Irven neměl ani čas se vzpamatovat z šoku, a už se opět rozpoutalo peklo. Stojatá voda, ve které vězel, se pohnula a půda pod jeho nohama jakoby se vyboulila. Holler ztratil rovnováhu a padl by na záda, kdyby ho nezadržel ohnutý rákos. Z vody před ním se vynořila hora špinavě bílého masa a šhubala sebou. Irven v hrůze ucouvl. Obrovský červ ho musel zpozorovat. Na konci šhubajícího se těla se objevila odporná hlava vyzbrojená dvěma kusadly.

Irven uskočil a vystřelil, uskočil a opět vystřelil. Křičel. Odporná masa se nadmula, rozžhavila, začalo se z ní kouřit a potom se rozplynula. Hrozný puch udeřil Irvena do nosu. Raději spíchal pryč, ale primitivní červ ještě zdaleka nebyl mrtvý. Život byl v každé části jeho členitého těla. Před Irvenem se objevovaly stále nové hory bílého masa. Válcovitý trup měl aspoň metr v průměru a jak byl dlouhý, to čerti vědí.

Jednou se Irvenovi podařilo z bezprostřední blízkosti rozpúlit červa paprskometem, ale s hrůzou viděl, jak na jedné z půlek okamžitě vyrůstá nová hlava i s ostrými kusadly.

Najednou ucítil pevnou půdu pod nohama. Rákosí mu zůstalo za zády. a před ním byla opět jednotvárná krajina porostlá křovím. Irven se rozběhl, co mu síly stačily, dokud nezakopl o nějaký kořen a neupadl na rozpálenou zem. Zvedl hlavu a ohlédl se, Obludného červa nespatriil. Unikl mu.

Vtom zaútočili létající draci. Slyšel šum jejich křídel přímo nad hlavou. Překulil se na záda. Bestie se na něj řítily s doširoka otevřeným zobákem. Vystřelil a netvorova hlava zmizela. Na jejím místě zůstal jen modravý mráček. Bezhlavé tělo velikosti jednomístného letadla spadlo deset metrů od Hollera.

Vyskočil a opět se rozběhl. Byl vyčerpaný, ale strach ho poháněl. Běžel a běžel, přeskakoval překážky, padal a zase se zvedal á běžel. Létající draci ho však stále pronásledovali. Byly jich už celé tucty, ne-li stovky. Nebylo úniku, nemělo smysl utíkat. Viděli ho navzdory deflektoru a byli nesrovnatelně rychlejší.

Oběhl velký keř, který by nedokázal přeskočit, a chytil se silné větve. Za keřem byla mýтина a on se rozhodl, že zde svede svůj poslední boj. Poklekl a zvedl zbrani

Vtom uviděl vprostřed mýtiny stát jakousi lesklou kovovou konstrukci, širokou a plochou. Náhle pochopil, co je to. Byla to jeho spása pozemský bojový robot. Okřídlené bestie byly však stále nad ním.

„Střílej, robote!“ zařval, ale nic se nestalo.

Jedna bestie ho klovla a srazila k zemi, dokázal se však okamžitě převalit na záda a vystřelit. Zásah roztrhl létajícího draka vpůli. Irven se odplížil pod ochranu robota. Opřel paprskomet o okraj kovové konstrukce a začal pálit salvu za salvou do chumlu dračích těl před sebou. Tři draci se zřítily k zemi v mračnu kouře. Ostatní se rozletěli do šířky, aby střelci neposkytovali tak snadný cíl.

Irven se uklidnil a začal pálit jako stroj rychle a přesně, jako na střelnici. Draci se řítily v dýmu a plamenech k zemi jeden po druhém. Nedával jim možnost shromáždit se. Smrtící paprsky je pronásledovaly všude.

Nevěděl, jak dlouho už střílí a kolik draků sestřelil, když konečně mohl konstatovat, že mizí v dálí. Chvilí mu však trvalo než pochopil, že skutečně tuto neuvěřitelnou bitvu s konečnou platností vyhrál, že nebezpečí je pryč a on si může oddechnout a odpočinout si.

Mátožně se opřel o nehybné tělo pozemského robota. První vítězství od chvíle, kdy ucítil horké výpary močálu. Horké výpary močálu !

Ucítil? Náhle byl opět plně při smyslech. Skutečně cítil výpary, puch, horko, vítr od dračích křídel, pach pálicího se masa, žhavé paprsky slunce na kůži.

Ale vždyť jeho bojový oblek ho měl od toho všeho chránit, naprosto ho izolovat od prostředí, ve kterém se pohyboval.

Holler nasedl na robota a zařval: „Kupředu! K označenému východu, vpřed!“

Robot se rozjel. Irvenovi před očima se objevilo něco jako průhledná zástlona. Krajina s keři zmizela jako kdyby někdo vypnul obrazovku. Díval se do světelného kužele nějakého světloometu. Světlomet se odchýlil stranou. Vlevo Holler spatřil ocelovou stěnu, od které se světlo odráželo. Napravo byla také stěna. Bezprostředně před ním stála skupina plochých bojových robotů a mezi nimi Perry Rhodan.

„Vítejte mezi živoucími!“ řekl Rhodan. Irven sklouzl z robotových zad. Byl unavený a celý polámaný. Deflektor vypnul už ve chvíli, kdy uviděl tu clonu, paprskomet však dosud křečovitě svíral v ruce, jako kdyby každou chvíli čekal další útok létajících draků.

Rozhlédl se. Tři roboti chyběli. Dva muži leželi na podlaze a bez pohybu se zády opírali o ocelovou stěnu. Světlomet přejížděl po právo úhelníkové hale, kterou právě opustili.

Světlo dopadlo na nehybnou postavu ležícího muže. Jeden z robotů se k ní rozjel, krátce ji prohlédl a jel dál.

„Ztratili jsme dva muže," zavrčel Rhodan. "

„Jak to udělali, pane, hypnóza?" zeptal se Holler.

„Nevím," řekl Rhodan. „Mám dojem, že to nebyla pouhá hypnóza. Co jste viděl?"

Irven mu stručně popsal své zážitky.

„Já jsem byl v poušti, jen samý pekelně horký písek," informoval ho Rhodan. „Duna za dunou do nekonečna. Záchra-
na vyloučena."

„Zřejmě každý prožíval své vlastní, soukromé peklo, pane," usoudil Irven.

„Právě proto nevěřím, že to byla hypnóza," navázal Rhodan.

„Spíš šlo o uvolnění nejhrůznějších představ z podvědomí.

Ušetří to práci tomu, kdo takovou

zbraň vytváří, nepotřebuje si vymýšlet žádné děsivé obrazy, použije ty, které nosíme v sobě. Jen je třeba znát metodu, jak je vyvolat."

„Vy jste poznal hned, že jde o šalbu, pane?" byl zvědavý Irven.

„To víte, že ne," odpověděl Rhodan a potřásl hlavou, „ačkoliv jsem si jasně vzpomínal na tuto halu a že jsme ji právě chtěli přejít. Přesto jsem byl zmatený a ulevilo se mi až v okamžiku, kdy jsem narazil na robota."

„Jak to, pane?"

„Bylo mi vedro, muselo tam být nejméně padesát stupňů, ale robot má mezi měřícími přístroji i teploměr a ten ukazoval osmnáct stupňů," vysvětlil Rhodan.

„To je zvláštní, pane," po krátkém přemýšlení poznamenal Holler. „Chodba, hala, všechno zmizelo, ale roboti zůstali."

Rhodan se suše usmál: „Chyba v metodě. Upozorníme na to nepřítele, až k tomu budeme mít příležitost."

Tři roboti zajeli do chodby a jeden složil Rhodanovi k nohám nehybné tělo. Rhodan si tělo pečlivě prohlédl. Když se napřímil, řekl bezvýrazně: „Ztratili jsme tři muže. Co také

může způsobit chybná metoda chybělo málo a podařilo by se jim nás úplně zničit."

Irven přivolal měřícího robota. Vysoký, Štíhlý stroj přijel k němu a nadporučík si vyžádal mapu. Potom začal studovat cestu, kterou urazili. Na mapě byly rudě vyznačené základní body jejich bludné poutě: věž, kde začala, hala s parabolicky tvarovanou podlahou, místnost, kde zažili ta děsivá dobrodružství. Z náhlého popudu Irven vyhledal na mapě plochou budovu, v níž naměřili vysoké hodnoty záření. Našel ji a spojil tuto budovu a obě místnosti, jimiž prošli, jednou čarou. Čára měla podobu V. Budova byla na konci pravého ramene, hala s parabolickou podlahou uprostřed a hala děsivých zjevení na konci levého ramene.

Irvenovi před očima vyvstalo uspořádání kamenů na Skoartově hrudi.

„Znáte význam uspořádání kamenů, které Skoarto nosí na svém těle, pane?" zeptal se jako v transu.

„Ano, proč?" zeptal se překvapený Rhodan.

Irven už litoval, že bez dlouhého přemýšlení tu otázku položil. Jaké důkazy mohl uvést pro svá podezření? Žádné.

„Byl to jen takový nápad, pane," omlouval se. „Nejspíš je to jen hloupost. Šlo o uspořádání těch tří klíčových bodů, které jsme dosud poznali..."

Náhle ztratil odvahu větu dokončit.

„No a?" zeptal se nervózně Rhodan, když nadporučík zmlkl.

„Položil jsem si otázku, zda uspořádání kamenů na Skoartově těle neodpovídá uspořádání klíčových zařízení v pevnosti, pane."

Rhodan mlčel dlouho, netrpělivému Hollerovi se zdálo, že až příliš dlouho.

„Když jsem se vás ptal, jakou funkci plní ten prostor, řekl jste, mimo jiné, koncentrace. Na to slovo jsem čekal, asi si vzpomínáte, že? Jeden z kamenů, co má Skoarto, je kámen koncentrace."

„Který, pane?" zeptal se vzrušeně Irven. „Které s ním sousedí?"

„Bezprostředně nad ním je kámen smrti, pod ním kámen radosti. Napravo od něj kámen války, nad ním pak kámen nalezení. Na přeškrtnutí druhého V je..." vyjmenovával pomalu Rhodan.

„Děkuji, pane," přerušil ho Irven chvějícím se hlasem. Byl vzrušený, poznal tajemství pevnosti. Skoarto nosil její plán na své hrudi.

Plochá budova, kterou viděli z věže, byla zaměřovači stanice. Odpovídala kameni nalezení. Na své cestě podzemními chodbami nechali stranou body odpovídající kamenům radosti a války. Kruhová hala byla kamenem koncentrace a pravoúhlý prostor, v němž je halucinace málem stály život, odpovídal kameni smrti.

„Vy jste měl stejné podezření jako já, pane, jenže dřív," konstatoval. „Nemáte v úmyslu toho poznatku využít?"

Ve světle lampy Irven viděl, že se Rhodan usmívá. „Počkáme, až na tu bláznivou myšlenku přijde ještě aspoň jeden muž," řekl.

6.

Irvenův objev zásadně změnil situaci. Nemuseli už bezcílně bloudit. Věděli, kam se mají dát, aby našli kritické body nepřátelské pevnosti pokud naleznou cestu, která k nim vede. Irven i Rhodan si ovšem byli vědomi, že tento objev *je i nadále pouhou hypotézou, ale v jejich situaci jim nezbývalo než řídit se podle ní.

Otázkou zůstávalo, které z osmnácti kritických bodů jsou vskutku životně důležité. Otázka obsahovala i odpověď. Životně důležitý bod pevnosti musel odpovídat kameni života na Skoartově hrudi.

Kámen života byl situován do vrcholu prostředního V. Prostřední V bylo menší než obě sousední a z toho Irven

vyvodil,

že střed pevnosti není od jejich současného stanoviště vzdálený více než pět šest kilometrů na jihovýchod. Chodba, v níž se právě nacházeli, vedla na sever. Museli co nejdříve najít nějakou odbočku.

Dva muži, kteří se díky robotům dostali z pekla vlastních halucinací, se mezitím už zotavili natolik, že byli schopni jít dál. Tři mrtvé zanechali na místě a s nimi také devět robotů, kteří měli za úkol nejen střežit mrtvé, jejichž bojová výstroj v žádném případě nesměla padnout do rukou nepříteli, ale měli také popojíždět chodbami, které ústily do pravouhlé místnosti, sem a tam, aby nepřítel, který by je zaměřil, nemohl pochopit, kam vlastně směřují.

Irven dostal za úkol obeznámit dva zbylé muže se svým objevem. Udělal to, ale nebyl si jistý, zda ho skutečně pochopili. . Oba desátníci byli ještě zcela pod vlivem hrůz které prožili a které stály život jejich kamarády. Poslouchali Irvena mlčky a jemu se zdálo, že jeho slova vůbec nevnímají. Starší z obou, jmenoval se Hinner, však nakonec zabručel: „Ale to vše jsou pouhé domněnky, pane.”

„To jsem řekl hned na začátku, kdybyste lépe poslouchali, slyšeli byste to,” odsekl Irven, ale už o několik vteřin později litoval, že byl tak hrubý. Vždyť i on sám se těžko smířoval s představou, že plán pevnosti funguje jako senzorový mechanismus zabudovaný do těla organické bytosti. A jaké funkce v běžném životě pevnosti plní třeba hala smrti? Vykonávají se tam popravy? Nebo je celý systém podzemních chodeb jediná obrovská léčka, v níž nežádoucí hosté najdou smrt? Otázka zůstávala bez odpovědi. Ať Irven uvažoval o pevnosti v jakékoliv souvislosti, vždy docházel k závěru, že v myšlení Budovatelů centra se stále mísily prvky logického, instrumentálního myšlení s myšlením alogickým, mýtickým.

Irven byl svým založením praktik. Pokoušel se zhodnotit, jaké šance mají odhadnout jednání nepřítele, jehož myšlenkové

postupy jsou zmatené a Pozemšťanům naprosto cizí. Výsledky ho rozhodně neuklidnily.

Ušli asi dva kilometry, aniž by někdo pronesl jediné slovo, když vtom nečekaně promluvil desátník Hinner: „Přemýšlel jsem o vašem výkladu, pane. Jestliže osmnáct kamenů skutečně představuje osmnáct nejdůležitějších bodů v pevnosti, musí existovat cesta, která je spojuje.”

„To se dá předpokládat,” souhlasil Irven.

„Potom nám nezbývá, než ji najít, pane,” dokončil desátník.

Irven už měl na jazyku ostrou odpověď, když si uvědomil, že Hinner možná narazil na skutečnost, kterou zatím ve svých úvahách nebral na vědomí.

„Jak bychom měli podle vás postupovat?” byl zvědavý Irven.

„Vycházím z předpokladu, že systém podzemních chodeb je mnohem rozvětvenější než jak ho vidíme, pane,” pronesl desátník svým hlubokým hlasem. „Ještě jsme neviděli žádnou příčnou či boční chodbu. Možná je to tím, že vchody do těchto chodeb jsou uzavřené dveřmi, které zapadají do stěn beze spár. Měli bychom obětovat několik minut a nechat měřicího robota důkladně prozkoumat tucet metrů stěn, místo abychom šli stále na sever.”

Návrh byl nový a promyšlený. Irven se tázavě podíval na Rhodana, ale obličej Velkého administrátora zůstal nehybný. Irven mel opět dojem, že je u zkoušky.

„Beru to, Hinnere,” řekl Irven. „Váš nápad mi připadá dobrý a jestliže přinese úspěch, zasloužíte si rád.”

Hinner se zašklebil., Děkuji, pane. Mně bude zatím stačit, když se konečně dostaneme na světlo.”

Měřicí robot dostal příslušné instrukce, vystrčil dvě půlkulovité antény a pomalu se rozjel podél modročervené ocelové stěny dál na sever. Irven byl napjatý až k prasknutí. Snažil se přesvědčit sám sebe, že nelze očekávat okamžitý úspěch, ale napětí nepovolovalo.

Robot ujel sto metrů podél jedné stěny a začal se vracet podél

druhé. Když se vrátil bez výsledku, na Hollera dolehlo zklamání.

„Stejným způsobem byste, pochopitelně, měl prozkoumat i podlahu.“

To byl Rhodanův suchý, věcný hlas. Irven si vzpomněl na primitivní antigravitační šachtu ve věži. Námitka byla zcela opodstatněná. Stavitelé pevnosti dosud nezavdali žádnou příčinu domnívat se, že by dávali přednost pohybu v rovině před pohybem svislým. Robot dostal rozkaz prozkoumat podlahu a ujel sotva šedesát metrů, když se ozvalo jeho bezbarvé hlášení: „Dutý prostor pod deseticentimetrovou ocelovou deskou, nejméně dva metry široký.“

Irven by se nejraději vrhl někomu kolem krku. Co dál, na to se už nemusel nikoho ptát. Svést nepřátelské zaměřovače ze stopy bylo příkazem dne, ale dostat se co nejrychleji do centra pevnosti bylo ještě důležitější.

Robot během dvou minut vyřízl kruhový otvor v ocelové podlaze a objevila se šachta, vedoucí do hloubky. Nebylo ovšem pochyb, že nepřítel musel zaměřit použití paprskometu. Pohyb robotů, kteří zůstali vzadu, už nemohl nepřítele oklamat. Od této chvíle bylo třeba počítat na vteřiny.

O deset metrů hlouběji narazili na chodbu, která vedla západovýchodním směrem. Byla stejně tmavá a pustá jako ty, kterými Šli doposud.

Vyrazili na východ. Po půlhodinovém rychlém pochodu se ocitli blízko místa, které mělo podle Irvenovy hypotézy odpovídat kameni života na Skoartově hrudi. Nemohli však pokračovat na východ, museli najít chodbu vedoucí na jih.

Měřicí robot se dal opět do práce. Tentokrát měl úspěch velice brzy. Za pravou stěnou zjistil už po pěti metrech volný prostor. Robot se pokusil najít mechanismus, který by dveře otevíral, ale bez úspěchu a ke slovu se opět dostaly oba robotovy paprskometry. Za okamžik prořízl ve stěně otvor dost široký, aby se jím protáhl muž.

Na první pohled bylo jasné, že jsou v kritickém prostoru. Chodba byla osvětlená a vedla přímo tím směrem, kterým se podle Irvenových propočetů mělo nacházet centrum pevnosti. Postupovali co nejrychleji. Každá vteřina byla drahá. Nepřítel už za okamžik musel přesně zjistit jejich polohu a pochopit, že útočí na nejdůležitější sektor pevnosti. Podle propočtu k cíli zbývalo pouhých osm set metrů, když se za ostrou zatačkou před nimi otevřela prostorná, jasně osvětlená hala. Byli u cíle. Rhodan a Holler mlčky stáli v ústí chodby a obdivovali obrovský prostor před sebou. Vše, co budovatelé pevnosti poznali v oblasti techniky, bylo tu vystaveno na odiv v ohromujícím množství. Uprostřed haly, tak daleko, že bylo těžké k němu dohlédnout, byl zřejmě fúzní generátor. Kolem generátoru byly seskupeny tisíce dalších strojů, vyšší vprostřed, nižší blíž k obvodu: transformátory, rozdělovače, počítače, zaměřovače, antigravitační projektory a tisíce dalších strojů a zařízení, jejichž funkce od pohledu nedokázali určit. Bylo to daleko víc, než by bylo zapotřebí k zajištění provozu největšího pozemského města.

Irven v němém úžasu jen bloudil očima po hale, dokud si nevšiml, že Rhodan si halu prohlíží jako by prováděl inspekci strojovery na jedné z pozemských lodí. A něco se mu nelíbilo.

„Odhadněte souhrnný výkon generátorů, Hollere," rozkázal Rhodan. „Odsud jich vidíme osm, počítejte tedy, že celkem jich je asi patnáct."

Irven začal počítat. Neznal výkon cizích generátorů, vzal tedy za základ svých propočetů výkon stejně velkých pozemských generátorů. Výsledek byl ohromující.

„Odhaduji výkon na deset na osmnáctou Wattů, pane," ohlásil trochu nejistě, protože mu to číslo připadalo přece jen příliš vysoké.

„Dobře. Teď odhadněte, co spotřebují všechny stroje kolem, případně co spotřebuje taková pevnost o rozloze devět set kilometrů čtverečních." Holler opět vycházel z pozemských

analogií a pro jistotu výsledek znásobil stem. Vyšlo mu deset na šestnáctou. Tento výsledek Rhodana viditelně potěšil.

„Docházíme k překvapivě podobným výsledkům," konstatoval.

„Není vám ten rozdíl nápadný?"

„Samozřejmě, pane," ujistil ho nadporučík. „Produkuje se tu minimálně stokrát víc energie, než může pevnost spotřebovat."

„Správně, a my musíme přijít na to, proč," prohlásil Rhodan a vykročil do haly.

Stroje byly přehledně uspořádané, mezi skupinami sourodých strojů byly uličky, které umožňovaly snadný přístup k nim. Holler odhadl průměr kruhové haly na dva kilometry, k ústřednímu generátoru museli dojít už za deset minut.

Irvena zarazilo, že většina strojů nepracovala. Už v chodbě ho překvapila nízká hladina hluku při takovém množství strojů. I když bral v úvahu kopulovitý strop, který měl zřejmě tlumit hluk, bylo to divné. Nyní věděl, proč je tu takové ticho. Po cestě jen sem tam viděli nějaký stroj, který skutečně pracoval.

Třeba byla pevnost dřív větší nebo plnila ještě další funkce, třeba kontrolovala klima na Truktanu, uvažoval Holler. Regulace klimatu na planetě je energeticky mimořádně náročná. Jednoho dne však tyto funkce odpadly a většina strojů byla zastavena. Bylo však snadné najít i argumenty, které tuto domněnku vyvracely.

Stroje, které byly mimo provoz, se daly poznat snadno. Nikdo o ně nepečoval, kdežto fungující stroje byly nablýskané, zřejmě byly pečlivě ošetřované. I většina v této chvíli nečinných strojů byla udržovaná, zřejmě ještě nedávno fungovaly. Značná část zanedbaných strojů pak nijak nesouvisela s regulací klimatu. Bylo třeba hledat jiné vysvětlení.

Na to však už nebyl čas.

Irven náhodou vzhlédl a uviděl eskadru robotů snášející se z kopule.

Nepřítel konečně pochopil oč jde a rozhodující bitva začala.

Nepřátelské síly tvořilo asi padesát dvoumetrových

kuželovitých robotů. Na vrchol kužele byla nasazena kulatá hlava o průměru půl metru, v polovině trupu byl zesílený pás, na němž byly rozmístěny smyslové orgány. Z kuželovitého trupu vybíhaly tři páry paží, z nichž dva představovaly pohyblivé zbraně. Třetí pár byl na konci vybaven sadou nástrojů pro jemnou mechaniku.

Irven se rozběhl do úzké uličky oddělující dvě skupiny strojů, byl si jistý, že roboti nebudou chtít poškodit drahé stroje. Opřel se o podstavec obrovského měniče a začal vyhlížet vhodný cíl. Skupina pěti robotů mířila k němu klouzavým letem. Vypálil ze svého paprskometu. Jeden z robotů vybuchl a proměnil se v ohnivou kouli. Tlaková vlna rozhodila ostatní do stran. Holler zničil ještě dva, než roboti vytvořili novou formaci.

„Nejvyšší opatnost!“ uslyšel Rhodanův hlas ve sluchátkách. „Roboti jsou vyzbrojeni vibračními zbraněmi působícími na nervový systém. 'Nespoléhejte na to, že vás chrání stroje.'“

Irven se o tom přesvědčil jen o několik minut později. V poslední chvíli zpozoroval robota, který se k němu blížil ze zadu. Uslyšel hučení stroje, když už skoro bylo pozdě. Otočil se a vystřelil. Zasáhl, ale ve stejném okamžiku ucítil něco jako elektrickou ránu, která mu projela celým tělem. Celý se roztřásl a jen s největší námahou udržel nervy pod kontrolou, a to o něj střela jen škrtila.

Pochopil, že situace zdaleka není tak příznivá, jak si nejdříve myslel. K nejbližšímu generátoru bylo ještě aspoň dvě stě metrů. Obrovská věž z kovoplastů by poskytovala mnohem lepší ochranu před roboty než mnohem menší stroje, za kterými se právě kryl. Rozhlédl se a mezi podstavci strojů uviděl nohu v bojové kombinéze. Podle velikosti bot tam musel být Hinner. Nikoho dalšího neviděl. Dokonce i měřící robot někam zmizel. Do haly vlétl oddíl deseti robotů. Vznášeli se poměrně nízko nad podlahou. Irven vystřelil a jeden z nich explodoval, ostatní však manévrovali tak dovedně, že Holler už nikoho z robotů nedokázal zasáhnout, ačkoliv svírali kruh kolem něj. Kdyby ze

svého úkrytu vyrazil, mohl by snad zasáhnout jednoho nebo dva roboty, určitě by však byl sám zasažen vibrační zbraní. Hinnerův pronikavý výkřik dokazoval, že jemu se to už stalo. Musei však jednat.

„Žádám o povolení zapnout deflektor!" řekl Irven nahlas.

„Povoluji!" okamžitě odpověděl Rhodan. „Pokuste se proniknout ke generátoru."

„Rozumím, pane," odpověděl Irven a zapnul deflektor. Současně však vyrazili ze svých pozic i roboti a rozletěli se k jeho úkrytu.

Holler jednoho sestřelil a rozběhl se k věži generátoru. Když se ohlédl, viděl,

jak se roboti srazili do chumlu nad místem, kde ještě před vteřinou stál. Jejich naváděcí systém selhal, zřejmě nedokázali dost rychle identifikovat pole deflektoru a ztratili drahocenný Čas. Irven triumfoval. Jeho předpoklad se ukázal být správný.

Vtom salva z paprskometů přivedla najednou pět robotů k výbuchu. Irven na okamžik zahlédl mezi stroji vysokou postavu měřícího robota. Nepřátelští roboti spěšně unikali do bezpečné vzdálenosti a kryli se. Holler mohl poměrně klidně dorazit ke generátorům.

Věže generátorů byly tak vysoké, že průchod mezi nimi vypadal jako štěrbinu, ačkoliv byl široký pět metrů. Věže utvářely kruh o průměru asi sto metrů. Uvnitř kruhu bylo volné místo; Holler se užasle rozhlížel. Hala byla středem pevnosti, kruh generátorů středem haly, vprostřed tohoto kruhu by mělo ležet srdce pevnosti. Tvořilo ho snad toto prázdné prostranství? Irven nevěděl, co vlastně čekal, že uvidí, rozhodně to však nebylo prázdné místo. Může kámen života odpovídat pouze hale nabitě bezduchými stroji? Kde je velitelství nepřítelů?

„Všichni jsme si to představovali trochu jinak," uslyšel vtom Rhodanův hlas. „Mysleli jsme, že tu najdeme nepřátelský Štáb. Potom by věc byla jednoduše vyřešena. Takhle však máme aspoň v rukou ty generátory. Když je zničíme, pevnost přestane

fungovat."

Vtom Hollera oslepilo prudké zelené světlo. Když jeho oči přivykly, uviděl Rhodana a oba desátníky. Zelené světlo bez problému proniklo deflektorovým polem a rušilo ho.

A seshora zaburácel hlas, bez obtíží pronikající do přileb.; Jste poraženi! Každý odpor je marný!"

Irven stačil jen zaregistrovat, že hlas promlouvá v centrálním idiomu a už cítil, že je velkou rychlostí unášen vzhůru, někam ke zdroji zeleného světla.

7.

První, co Irven spatřil, bylo modré světlo naplňující velkou místnost. Zdálo se, že to světlo vychází z každé molekuly vzduchu.

Kruhová místnost, zastřešená kupolí, byla menší než hala, z níž přišli, přesto byla obrovská. Po stěně se táhl pás kontrolních přístrojů a řídících pultů. Vprostřed místnosti byl krychlový kovový podstavec o hraně dvacet metrů. Na podstavci byl rovněž krychlový předmět na pohled z Čirého křišťálu. Zářil modře. Uvnitř poloprůhledného objektu byla jakási vlnící se mlha. Občas v té mlze se daly rozeznat obrysy nějaké postavy, která Irvenovi připomínala humanoida. Usoudil, že je to Inženýr ze základny, o kterém mluvil Skoarto, tedy velitel pevnosti a zároveň kontaktní osoba pro styk s Budovateli centra.

Nejpodstatnější však bylo to, že podél stěn stál nejméně prapor nepřátel, složený ze Skúarů i Dumfriů, a v kopuli se vznášela spousta kuželovitých robotů. U paty podstavce stál sám Skoarto a dvě z jeho očí se nenávistně upíraly na vetřelce. Na jeho hrudi modře zářilo osmnáct kamenů a nejjasněji kámen války. Znamenalo to, že uspěl. Jeho zpráva

o Haluťanech sjednotila Skoary a Dumfrie a teď tu stáii bok po boku.

Pozemšťané vypnuli už zbytečné deflektory. Irven pochyboval i o užitečnosti individuálních štítů, které je chránily.

Přínejmenším vibrační zbraně jimi snadno pronikaly.

Silný hlas opět promluvil. Zdálo se, že přichází odevšad. Irven soudil, že jde o důmyslný systém reproduktorů.

„Budete zabiti,“ říkal patetickým tónem. „Druhové Bestií nesmějí žít.“

Rhodanův hlas, zesílený vnějším reproduktorem na přilbě, zněl klidně a chladně: „Nejsme si vědomi žádné viny. Do této galaxie jsme byli odhozeni proti své vůli. Nežádáme o nic, než abyste nám ukázali cestu, jak se dostat zpět do naší rodné galaxie. Ti, které nazýváte Bestiemi, jsou našimi přáteli. Známe je dlouho a nikdy nezavdali příčinu k pochybnostem o jejich upřímnosti. Vy naopak jste nás zahrnuli nepřítelstvím zcela bezdůvodně. Přinutili jste naši loď k přistání. Osvobodte nás a my opustíme Truktan a už nikdy vás nebudeme obtěžovat.“

Bytost z nitra modré krychle odpověděla chladně: „O tom nemůže být ani řeč. Po tisíce let už život v naší galaxii řídí zákony, jimž vdčíme za to, že dosud naše národy žijí. A jeden z nich praví: Smrt Bestiím a jejich spojencům! Skoarto mě informoval, že ve vaší galaxii žije více Bestií, než jen ty dvě, které nazýváte přáteli. Žasnu nad vaší naivitou. Proč chcete zpátky? Už v tomto okamžiku ve vaší galaxii panuje chaos, už teď Bestie přepadávají civilizované světy, plení a vraždí. Nemáte důvod se vracet tam, odkud jste přišli.“

Irven si jasně představil OLD MANA,

obrovského robota, který z vůle Strážců času, obrovských příbuzných Haluťanů, kteří se cítí povoláni býti soudci nad národy Mléčné dráhy, ohrožují Solární impérium. Jak pravdivá mohou být Inženýrova slova!

„Popírám vaše právo soudit příslušníky cizí rasy na základě zákonů, které platí v této galaxii,“ prohlásil tvrdošíjně Rhodan.

Tohle nikam nevede, blesklo Irvenovi hlavou. Jde nám přece o krk. Musí se najít východisko! Roční plat za východisko!

Vtom si všiml, že ho Hinner pozoruje a když Inženýr opět

začal mluvit, uslyšel zřetelná anglická slova: „Muž s osmnácti kameny!"

Irven zatajil dech, ale zdálo se, že si nikdo nevšiml vyslání této krátké zprávy. Všichni sledovali slovní souboj. Hinnerův nápad měl hlavu a patu. Proti několika stům Skoartům a Dumfriům neměli Šanci. Ale Skoarto byl důležitý muž, zmocnili se ho, budou mít aspoň základ pro vyjednávání.

„Dobrá," zamumlal Irven. „Počítám do tří. Jedna..."

Opět si toho nikdo nevšiml, Skoarto se díval jen na Rhodana.

„...dva..."

Nebo se mýlím? Ted' už není čas na přemýšlení: „...^."

Irven se vrhl kupředu a koutkem oka videi, že Hinner běží ke Skoartovi z druhé strany. Hlasy umlkly, jako když utne.

Skoarto zareagoval a Irven si s hrůzou uvědomil, že protivníka velice podcenil. Jedna jeho paže náhle držela krátkou vibrační zbraň. Irven měl pocit, že nějaké kladivo ho uhodilo doprostřed hrudi a ďábelská bolest projela celým jeho tě

lem. Skácel se, ale hned byl opět na nohou a viděl, jak se Skoarto otočil k Hinnerovi a Hinner zůstal stát, jako kdyby narazil na neviditelnou zeď. Potom uslyšel záupění a desátník padl na podlahu.

Hned nato se rozpoutalo peklo. Pro Pozemšťany se bitva zdála být prohraná ještě dříve než začala. Irven během minuty dostal ještě několik zásahů, ležel na břiše a sotva se dokázal pohnout. Jeho prst jen bez ustání mačkal spoušť paprskometu. Hinner ležel vedle něho a klel. Za cíl si vybral modře svítící krychli. Někaké neviditelné pole však ten klenot chránilo. Žhavý paprsek narážel na nepřekonatelnou překážku a rozprskával se do roje neškodných jisker.

Do rachotu zbraní a jekotu raněných zazněl Rhodanův velitelský hlas: „Musíme se soustředit na jeden bod! Využijte podstavec jako krytí a následujte mě!"

Irven vyskočil a také Hinner se nadzvedl, ale byl okamžitě zasažen vibrační střelou a opět upadl. Když se však k němu

rozběhli tři Skoarove, vzepřel se na rukou, vyskočil a s divokým rykem se na ne vrhl. Bojoval holýma rukama. Skoarove ani nestačili pochopit, co se děje. Tloukl je po hlavách pěstmi v rukavicích a ještě obalených ochranným štítem. Rozprchli se na všechny strany. Jeden Skoar na útěku stačil zamířit na desátníka. Irven však stiskl spoušť dřív a Skoar zmizel v ohnivém mračnu. Celou halu naplnil dým.

Irven s Hinnerem po boku se rozběhl za Rhodanem. V kouři se jim ztratil z očí, ale stačil jim směr. Tušili, že tam někde Rhodan postřehl východ.

Kouř sotva mohl být překážkou pro nepřítele. Pálil naslepo, ale střílel salvami a Irven byl ještě dvakrát zasažen. Podruhé se už sotva dokázal zvednout. Měl dojem, že dostává sérii elektrických ran. Hinner mu pomohl, ale ani jeho medvědí síla nebyla nevyčerpatelná.

Další salva je srazila oba, Irvena i Hinnera.

„Už to nemá smysl," vyrazil ze sebe Irven. „Dostali nás..."

Hinner ještě vystřelil, ale vzápětí mu zbraň vypadla z ruky. I jeho svaly přestaly poslouchat rozkazy přicházející z mozku. Potom se z hustého kouře vynořily postavy nepřátel. Je konec, uvědomil si Irven.

Náhle však Skoarove a Dumiriové strnuli a Irven měl dojem, že se dívá na film, který se přetrhl. Jen jejich obličeje se bolestně zkřivily. Najednou připomínaly strašlivé masky děsu.

Irvenovi jen pomalu začalo docházet, že to, co vidí, není noční můra, ale skutečnost. Nepřátelé v hrůze couvali. Skoarove a Dumfriové řvali hrůzou.

Podlaha se zachvěla a mezi cáry kouře se zjevily dvě postavy Haluťanů. Neochvějně a nezadržitelně kráčeli halou přímo k postavci, na němž spočíval modrý hranol. Skoarove v hrůze prchali, Dumfriové se s křikem vrhali na podlahu. Nevýslovná hrůza drtila nepřátele.

Irven náhle znovu nabyl sil a zvedl se. Bez dechu pozoroval, jak se nezřetelná postava v křišťálové kostce počala svíjet.

Nelidský výkřik hrůzy se vydral z tlampačů. Mlha uvnitř křišťálu se dala do zběsilého pohybu, jako kdyby ji bičoval víchr. Postava uvnitř zmizela a křik náhle ustal.

Rozhostilo se hluboké ticho. Skoarove

se někde ukryli, Dumfriové leželi nehybně na podlaze. Někteří dokonce při pohledu na Halutany spáchali sebevraždu. „Jsem vám velice zavázán, přátelé," uslyšel Irvan Rhodanův hlas. Zněl jasně a klidně jako vždy.

Četa specializovaných robotů probádala podzemní strojovnu, objevila stroje, které znehybnily CREST IV a zneškodnila je. Rhodan potom vydal rozkaz, aby celá pevnost byla pečlivě prozkoumána odborníky, ale ještě než vybrané skupiny stačily opustit loď, vyvstal nový problém.

Holler doprovázel Rhodana zpět ke CRESTU IV, když z lodi dostali toto hlášení: „Celá severní polokoule se stala v posledních minutách tektonicky nestabilní. Očekáváme silné zemětřesení. Doporučujeme evakuaci všech lidí a prostředků."

Hlášení pocházelo od automatického měřícího přístroje, jeho obavy však okamžitě potvrdili Atlan. Rhodan proto vydal rozkaz lidem i robotům k okamžitému návratu do CRESTU IV. Se svým doprovodem pak nasedl do kluzáku, který pro něj vyslal Arkonidan.

Sotva kluzák vzlétl, země v místech, kde přistál, pukla. Trhlina se zvětšovala neuvěřitelnou rychlostí. Zdálo se, že se skalní podloží snaží odtrhnout od základů obrovské pevnosti. Mnoho kilometrů dlouhé stěny se začaly řídit do stále se rozšiřující trhliny a odnášely s sebou stavby, obklopující kosmodrom. K nebi se zvedala nepropustná stěna zvířeného prachu a zahalovala celou pevnost.

Celý rozsah katastrofy však byl vidět

teprve z CRESTU IV. Do středu planety jako by se sesouvalo nejen bezprostřední okolí pevnosti, ale celý subnordický kontinent.

CREST IV odstartovala, ačkoliv osmdesát robotů a patnáct

mužů se z pevnosti nestačilo vrátit. Spojení s nimi však bylo přerušeno a každé zdržení mohlo vést jen ke zkáze CRESTU IV.

Vlajková loď vystřelila do prostoru maximální rychlostí. Ve výšce čtyř tisíc kilometrů nad povrchem loď přešla na oběžnou dráhu kolem planety, aby bylo možné pozorovat další vývoj událostí. Posádka byla připravená přijít na pomoc obyvatelstvu v případě, že to bude situace vyžadovat.

Zemětřesení však náhle ztratilo sílu. Vědci na CRESTU IV byli zmatení, proč síly, které rozpoutaly planetární katastrofu takového rozsahu, že na celém kontinentu nezůstal snad kámen na kameni, náhle jako by vyhasly?

Záhada se vyřešila sama. Při druhém obletu posádka CRESTU IV spatřila, že pevnost se odpoutala od svého podloží a stoupá vzhůru. Pevnost o ploše devíti set kilometrů čtverečních byla kosmickou lodí!

Muži na CRESTU IV ohromeně pozorovali jak obrovské ocelové město opouští atmosféru Truktanu a mizí ve vesmírném prostoru. Celý ten neuvěřitelný proces trval jen několik minut, ale na planetě zanechával zkázu, kterou nyní dovršovaly vichry nevídané síly.

Byla vyřešena záhada stovek „zbytečných“ generátorů v centru pevnosti. Kosmická loď potřebovala stokrát více energie než pevnost.

CREST IV a loď Haluťanů nepronásledovaly unikající pevnost. Stále platilo Rhodanovo pravidlo, že aby se dostali zpět do Mléčné dráhy, potřebují pomoc národů této galaxie a musí je proto přesvědčit, že přicházejí v míru. Nic na tom nezměnila ani zachycená zpráva z pevnosti, která oznamovala národům galaxie, že Bestie se vrátily a vyzývala k válce proti nim. Situace se tudíž zatím nejen nezlepšila, ale zhoršila. Jediným ziskem z posledních událostí bylo to, že se objasnil původ Haluťanů. Jejich osudy po příchodu do Mléčné dráhy však zůstávaly tajemstvím.

Perry Rhodan svolal poradu vyšších důstojníků a Halut'anů, která měla rozhodnout o dalším postupu. Pozemšťané museli převzít iniciativu, nechťeli-li rezignovat na návrat do rodné galaxie...

Kurt Mahr BESTIE MUSÍ ZEMŘÍT

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 342, ISSN 121279900

Z německého originálu Die Bestien sollen sterben, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil Ivan Savický. Vydal jako svou čtyřtisící stou třicátou čtvrtou publikaci IZ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 200i. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 3. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.